

MŮŽETE TOMU ŘÍKAT NEFÉR VÝHODA.

ALE KDYŽ JEDNU ŘÍDÍTE,
JE VÁM TO JEDNO.

FERRARI F12 BERLINETTA

ADVANTAGE
CARS

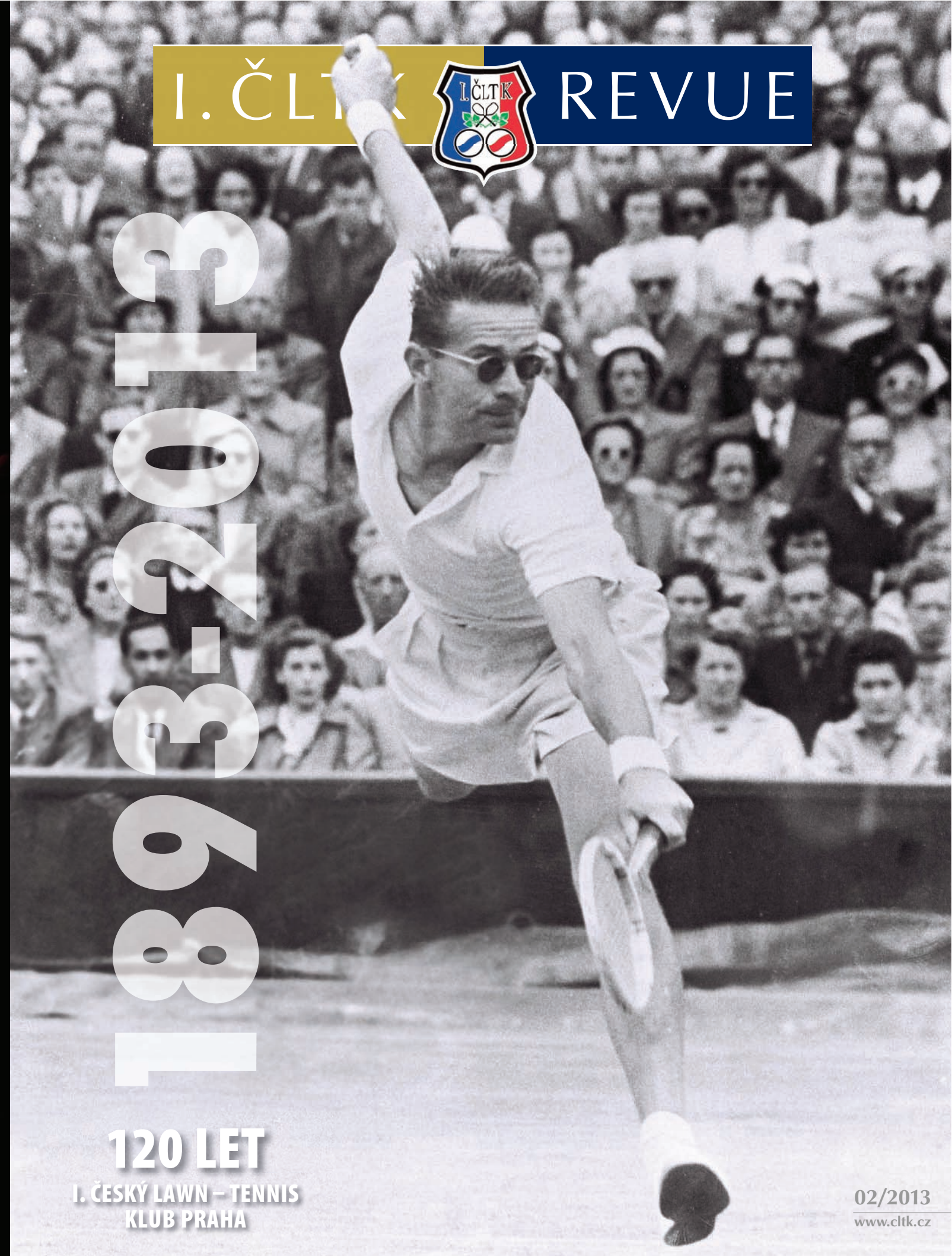
+420 777 11 3003 milanvopicka@advantage-cars.cz www.advantage-cars.cz Freyova 95/10, 190 00 Praha 9

I. ČLTK REVUE

189-2013

120 LET

I. ČESKÝ LAWN – TENNIS
KLUB PRAHA

02/2013
www.cltk.cz

OFICIÁLNÍ PARTNEŘI

kapsch >>>
always one step ahead

Vivus
Domy plné života

PROMINECON

J&T

Pankrác a.s.

LaviThis

smartwings

ADVANTAGE
CARS

adidas benesport.cz
autorizovaný e-shop adidas

Vážení členové klubu, milí tenisoví příznivci,

je tomu jedenašedesát roků, kdy jsem jako půlroční mimino v kočárku vjel s maminkou do štvanického areálu. Vypadal tehdy úplně jinak. Snad jen nádherné platany lemující cestu mezi kurty a stará lípa, která zdobí vstup na »dvojku« (tehdy stála před bytem legendárního správce JUDr. Součka), tady byly už tenkrát. A dost pravděpodobně i v době, kdy se I. ČLTK na Štvanici, tehdejší Velké Benátky, přestěhoval. Letos slavíme sto dvacet let od založení klubu. Na místě, na kterém I. ČLTK existuje dlouhých 111 let, přesto však v úplně jiném areálu.

Málo je mezi námi těch, kteří tu prožili bez přestání stejně dlouhou dobu jako já, nebo dokonce delší. Některé členy donutil komunismus odejít do zahraničí, jiné pracovní povinnosti zavály jinam, někteří špičkoví hráči dali na čas přednost jinému klubu. Pozitivem však je, že velká většina z nich se na »svoji« Štvanici vrátila, snad i proto, že jim tak velelo srdce. Jim i všem těm, kteří tu žijí a hrají dlouhou řadu let, patří dík za věrnost i trpělivost s různými peripetemi, které vývoj klubu provázely a provázejí.

Moc bych si přál, aby si i dnes mladí hráči I. ČLTK, ať už závodní nebo rekreační, vytvořili ke svému klubu takový vztah, jako mám po celou dobu já a ti, kteří tu dlouhá léta vydrželi. Pak se může náš slavný klub bez obav dívat do dalších sto dvaceti let.

Vladislav Šavřda

Vladislav Šavřda,
manažer I. ČLTK Praha

Jak vnímáte sto dvacetileté výročí založení I. ČLTK?

Martin Damm: „Je to neuvěřitelné... Areál už je úplně jiný než dřív, moderní, ale pořád tady cítím tu úžasnou historii. Přestože jsem v I. ČLTK už od roku 1984, starý centr jsem nezažil a jeho atmosféru bohužel neznám. Když jsem přišel, už tady bylo staveníště. Nicméně jsem rád, že jsem součástí I. ČLTK, protože má nejen sto dvacetiletou historii, ale taky skvělé zázemí i polohu.“

Jiří Fenc: „Upřímně řečeno si to v každodenním životě neuvědomuju, ale kdykoli vidím staré fotky nebo záznamy, nota bene ze staré Štvanice, hned mi to naskočí. Nakonec – Štvanice je v Česku synonymem pro tenis.“

Petr Šimůnek: „Je to úžasné výročí a já jsem pyšný, že mohu být součástí I. ČLTK a dokonce se podílet na jeho chodu. Důkazem určité výjimečnosti je snad i to, že ve sdružení stoletých klubů jsme vedle Wiener Park Clubu jedini ze střední Evropy a ve společnosti takových velikanů jako Queens, Kooyong, Barcelona nebo Forrest Hills. Ve sdružení, do kterého patří jen šedesát klubů z celého světa, navíc hrajeme aktivní roli a mnozí touží přijet si na Štvanici zahrát.“

Jan Pecha: „Je obdivuhodné, že se podařilo udržet tenis na Štvanici na špičkové úrovni tak dlouho, od založení klubu až do současnosti. A jsem rád, že i když se doba změnila a řada klubů a komerčních center se specializuje jen na některé věci, I. ČLTK pořád pečuje o špičkové závodní hráče, nabízí perfektní zázemí rekreačním tenistům, funguje tady školička a akademie a pořád i klubový život. To jinde nenajdete.“

Jana Pikorová: „Mám radost, že mi přibude další pěkná fotka, protože tu ze stého výročí si občas ráda připomenu. Sto dvacet let, to je nádherné výročí, protože stoletých a starších klubů zase tolik není.“

Jan Vacek: „Sto dvacet let je velké výročí a jsem rád, že patřím do klubu s takovou tradicí. Současně je to ale i závazek, protože tradice a úchvatná historie je jedna věc a moderní doba, nové výzvy a konkurence druhá.“

Roman Jebavý: „Sto dvacet let je neuvěřitelná doba. Zdá se mi fantastické, že se I. ČLTK pořád drží na špičce, vlastně od svého založení.“

I. ČLTK REVUE – magazín I. ČLTK Praha
Produkce: EagleMedia. Texty: Jiljí Kubec. Foto: Jiří Koliš, Karel Novák, Martin Sidorják, ISIFA.com, Profimedia.cz, archiv I. ČLTK a Jára Bečky. Foto na titulu: Karel Novák. Grafická úprava: ©Kateřina Kuželová. Náklad: 500 výtisků.

03/

Legenda vzpomíná na legendu

Drobný byl hvězda, říká Jan Kodeš

08/

Největší úspěchy hráčů I. ČLTK Praha

Aneb od ligových titulů po olympijské medaile

12/

Oáza na ostrově

Kapitoly z dějin nejstaršího českého klubu

24/

Jak šel čas...

Přehled předsedů, zakládajících a čestných členů I. ČLTK

26/

Konec dlouhých kalhot

Jára Bečka vzpomíná na život v klubu před půl stoletím

28/

Největší hráčské osobnosti

Přehled nejúspěšnějších tenistů v historii I. ČLTK

36/

Hvězdy na Štvanici

Kdo hrál na tenisovém ostrově za uplynulých 111 let

40/

Pohled z druhého břehu

Karel Čefelín, pamětník z pražského LTC, o někdejší rivalitě

Jan Kodeš: Mít Jardův servis, vyhrál jsem o pět grandslamů víc

Drobný byl hvězda

aneb legenda o legendě

Jeden druhému už komplimenty skládat nemohou. Bohužel. Legendární hráč I. ČLTK a wimbledonský šampion z roku 1954 JAROSLAV DROBNÝ, skvělý tenista i hokejista, jehož v roce 1949 přinutil komunistický režim emigrovat, zemřel před dvanácti lety v Londýně ve věku nedožitých osmdesáti let. To jeho následovník JAN KODEŠ (67), vítěz Wimbledonu 1973, může v roce 120. výročí založení nejslavnějšího českého klubu na svůj velký vzor vzpomínat. A dělá to s radostí.

Jan Kodeš líbá pohár v All England Clubu v roce 1973, 19 let poté...

K prvnímu setkání dvou šampionů, které dělilo pětadvacet let, celá generace, došlo symbolicky – ve Wimbledonu. Jan Kodeš tam v roce 1964 přijel jako nadějný junior a hned se probojoval do semifinále. Možná i díky tréninku na trávě, který mu v Londýně před začátkem turnaje umožnil právě Jaroslav Drobný.

„Když nás představili, cítil jsem pochopitelně úctu a respekt. A podáním ruky to pro tu chvíli skončilo. Jenomže pak se Drobný ozval, a jestli už jsem prý hrál na trávě. Když jsem řekl, že ještě nikdy, vzal mě do jednoho ze tří nejbohatších londýnských klubů, kde byl členem.

...co ho získal jako první Čech Jaroslav Drobný

Jaroslav Drobný a Australan Ken Rosewall před finále Wimbledonu 1954

Byl to Hurlingham Tennis Club, kde byly stejně nádherné travnaté kurty jako v All England Clubu. Díky členství mě tam mohl protáhnout a já si tak prvně zahrál na trávě,” vzpomíná Kodeš.

K bližšímu seznámení však mezi oběma velkými šampiony došlo až později, kdy byl Drobný Kodešovi i rádcem. Pomohl mu i při triumfální cestě za wimbledonským titulem.

„Jarda hrál podobným stylem jako Brit Roger Taylor, který na mě čekal v semifinále. Navíc byl stejně jako on levák. Šel jsem proto za ním a vyzvídal, čím bych mu nejvíc ublížil, co sám Drobný neměl jako hráč rád. Ptal jsem se, co bych měl hrát, kam returnovat, kam v důležitých momentech servírovat, kam hrát první volej. Tehdy mi řekl velmi důležité věci, které mi pomohly.“

Jejich styly se od sebe dost lišily. Zatímco Drobný měl skvělý servis a prosazoval se útočným a technickým tenisem, Kodeš byl lepší a agresivnější ve hře zezadu. Chvála Drobného leváckého podání se zdá být až nadsazená, nicméně Kodeš na ní trvá.

„Jarda byl útočník typu Frasera, Roche, Piliče, Ivaniševiče nebo Llodry. Jeho servis byl jedním slovem fantastický; takový kdybych měl, vyhrál bych o pět grand slamů víc,” říká o velké zbrani Drobného a popisuje: „První podání, to byla rána, druhé levácká zatáčka. Podle mého názoru měl Drobný lepší servis než Connors nebo Nadal. Měl neuvěřitelný švih. K tomu byl výborný na síti, měl výtečný volej a jako každý levák i forhend. Z bekhendy hrál spíš technické čopované returny pod nohy a prohozy podél sítě. Taký uměl účinný lob. Jeho největší zápasy jsem ale sledoval jen v historických záznamech, na turnajích už jsem ho měl možnost vidět jen v zápasech seniorů.“

Je to jen nadsázka, ale kdyby se ti dva potkali v nejlepších letech na dvorci, musel by to být skvělý souboj. Útočník a servisman Drobný proti Kodešovi, který měl výtečný return a byl silný při prohozech.

Slavnostní okamžik: Drobný přebírá pohár za triumf ve Wimbledonu od princezny Mariny, vévodkyně z Kentu

„Jarda byl útočník typu Frasera, Piliče, Ivaniševiče nebo Llodry. Jeho servis byl fantastický, měl neuvěřitelný švih.“

„Na trávě bych asi prohrál, ale na antuce možná vyhrál,” usmívá se nad spekulací Kodeš. A když je řeč o returnech, vybavuje si další moment.

„Vzpomínám, jak mě jednou Jarda v Londýně sprdnul. Povídá: Nemlať do toho tolik! Dej return hlavně do kurtu, pak ať se stará ten druhý! Ať se stará soupeř, to znamenalo, ať ho nechám hrát volej, ať ukáže, co umí. Vštěpoval mi,

že na trávě se nemůžu z returnu snažit o zázraky a zbytečnými chybami dávat soupeři fiftýny zadarmo.“

Když se pak Kodeš s Drobným více sblížil, pochopil i některé zásadní momenty jeho života. „Bohužel jsem měl pocit, že Jarda nebyl příliš šťastný. Myslím, že ho emigrace silně poznamenala, a nedivím se tomu. Když se v devětačtyřicátém rozhodli s Černíkem na turnaji v Gstaadu emigrovat, protože z domova přišel příkaz, aby se okamžitě vrátili, všechny sliby západních funkcionářů, že se o něj postarají a snesou mu modré z nebe, byly ty tam. Když to potřeboval, vykašlali se na něj. Najednou byl tzv. stateless, bez občanství. Nemohl dostat vízum, protože mu vypršela platnost pasu, měl jen papír, na který do některých zemí nemohl vystěhovat. Nikdo mu nechtěl dát pas, natož občanství. Teprve egyptský král Faruk, který ho viděl hrát, ho pozval na turnaj do Alexandrie, který Drobný vyhrál, a nakonec ho zbavil trablů. Jarda potom trénoval jeho dceru a ze dne na den dostal občanství. Wimbledon už vyhrál jako Egyptan,”

Vydraženo bylo i sedm Drobného raket, se kterými dobýval svět

Drobného trofeje, které se v roce 2002 dražily v Sotheby's: zleva tři poháry, respektive jejich kopie, které tehdy dostával vítěz - Renshaw Cup, Prezidents Cup a Challenge Cup. Zcela vpravo certifikát přijetí do Mezinárodní tenisové síně slávy.

...a pár vzpomínek

Miloš Konrád: „S Jardou jsem se seznámil jako kluk, v době, kdy byl dávno reprezentant. Bydlel jsem u babičky v Holešovicích a chodil na Štvanici na tenis a na hokej. A protože jsem tam trávil celé dny, tatínek mi domluvil s paní Drobnou, že k nim někdy můžu zajít na oběd. Takže jsem s Jardou sedával u stolu. Vždycky jsem mu slušně popřál Dobrou chuť, pane Drobný, až mi jednou povídá: Hele, nech toho vykání, já jsem Jarda. A já blbec na něj potom někdy z frajeřiny pokřikoval i před klukama Ahoj Jardo...”

Pavel Korda: „Seznámili jsme se v roce 1959 v Pörtschachu, kde jsme hráli s Nečasem debla proti Jardovi a Pattymu. A hned jsme si padli do noty. Drobný už měl tehdy jenom maminku a občas jí po mně do Prahy poslal nějakou maličkost. Nikdy nezapomenu, jak jsme přijeli na Davis Cup do Švédska a Jarda, který Švédy koučoval a dělal pro Dunlop, viděl moje rakety Spalding, jednu zahnutou doleva a druhou doprava. (směje se) Zakroutil hlavou, zlomil je přes koleno, zmizel a – za chvíli přinesl z kanceláře čtyři nové dunlopky.“

Vlasta Vopičková-Kodešová: „Poprvé jsme se setkali v All England Clubu v roce 1964, když jsem hrála svůj první Wimbledon. Byla jsem ale o hodně mladší, navíc Drobný většinu českých hráčů podceňoval, snad s výjimkou Honzy. Jednou mi pomohl ve Forest Hills. Už jsem tehdy chodila s manželem, který hrál hokej a prosil mě, abych mu přivezla brusle – boty Tackaberry a nože Pro Light. Ptala jsem se Jardy, jestli by mi neporadil. Přivedl Josefa Malečka, taky slavného hokejistu, který žil v Americe, a ten se mnou došel do obchodu pro brusle.“

Miloš Hlavica, herec: „Drobného jsem vídal jako kluk, hrál jsem za I. ČLTK hokej. On byl tenkrát už velký hráč. Vzpomínám si, jak se jednou při tréninku vsadil s brankářem Jarkovským o lahev whisky – a to byla po válce vzácná věc, že ho vyžene tvrdou střelou z ledu. Brankáři tehdy zdaleka neměli tak dokonalou výzbroj jako dnes, určitě je to bolelo víc. Drobný si postavil puk na modrou a vypálil prudkou střelu, která Jarkovského zasáhla těsně nad beton do hůř chráněného místa. Se slovy *do háje* vzápětí odjel z ledu...”

přibližuje Kodeš a dodává, že se mu nelíbí, když se Drobného úspěchy zužují pouze na Wimbledon. „Jarda vyhrál dvakrát Paříž, třikrát za sebou Řím, taky Monte Carlo, ve Wimbledonu byl už předtím dvakrát ve finále, prohrál se Schroedrem a Sedgmanem. Paradoxně vyhrál až na stará kolena, na poslední chvíli, bylo mu třiatřicet.“

A ještě něco Kodeš prozrazuje: „V Americe nehrál rád, vadilo mu, že diváci při hře hráče ruší, jsou hluční. Občas si na jejich adresu ulevil, štváli ho. I proto byl dvakrát ve Forest Hills »jen« v semifinále, jednou ho tam porazil legendární Pancho Gonzales.“

Podle Kodešových slov strávil Drobný podzim života ve smutku. Zřejmě cítil nevděk a nepochybně strádal, protože nemohl navštěvovat maminku, která žila v Praze; té nakonec nesměl přijet ani na pohřeb. I proto zřejmě od emigrace odrazoval Kodeše, který dostal také několik nabídek, aby z komunistického Československa odešel.

„Francouzi mi nabízeli prostřednictvím Pierra Darmona skvělé podmínky už v osmašedesátém, když jsem na Roland Garros prohrál pětisetovou bitvu s Rochem. Ale Jarda Drobný mi říkal, o čem emigrace je, několikrát opakoval, ať zatnu zuby a vydržím. Varoval mě i před tím, že by to mohlo ovlivnit moji kariéru, že to pro dvaadvacetiletého hráče není správná cesta. Hodně mě v tomhle směru ovlivnil.“

Jednu věc měly obě legendy českého – a štvanického – tenisu

Drobný s manželkou Ritou (Jarvisovou), bývalou britskou tenistkou, při French Open 1953

„Je dobře, že má Jarda ve vestibulu na Štvanici pamětní desku. Jenom je škoda, že se jí nedožil, že jsme to neudělali daleko dřív.“

společnou. Diplomacie nebyla jejich šálkem čaje, i nepříjemné věci říkali pěkně na rovinu. Kodeš se při téhle zmínce usmívá. „Jarda byl ale taky pruďas. Kdo ho neznal, byl někdy překvapený. Občas se dokázal rozčítit zničehonic, i kvůli maličkosti. Žbrblal i na to, že toho v »nové« době tenisté za velké peníze předvádějí málo. A vzpomínám si, že kritizoval i Lendlouva kouče Tonyho Roche, že ve finále proti Cashovi hrál Ivan špatně takticky a chodil až příliš často k síti, kde měl problémy s nízkými voleji. Kdyby prý hrál svou hru, vyhrál!“

Drobný byl v Londýně i stranou starých kamarádů. Přátelil se sice s londýnskými Čechy Milošem Vainerem a Františkem Novákem, ale kromě nich už mu zůstaly jen návštěvy, které přijížděly zpravidla za tenisem. „Málokdo si dovede

představit, jak smutné byly poslední měsíce Jardova života,“ říká Kodeš. „Do poslední chvíle se o něj starala taky golfistka Lady Louisa Abrahams, bývalá přítelkyně.“ A pak nechápavě zakroučí hlavou: „Nerozumím tomu, proč po jeho smrti olympijský výbor nebo tenisový či hokejový svaz neměly zájem o jeho věci, které se dražily v aukční síni Sotheby's. Byly tam jeho rakety, poháry, hokejové medaile... Víím, že jeho brýle koupilo wimbledonské muzeum, Jarda byl první brýlatý šampion v turnaji. A taky víím, že kopie jeho wimbledonského poháru je v Česku. Aspoň to, podařilo se mi to zařídit za pět minut dvanáct,“ říká Kodeš a ještě dodá: „Je dobře, že má Jarda ve vestibulu na Štvanici pamětní desku. Jenom je škoda, že se jí nedožil, že jsme to neudělali daleko dřív.“

Rakety z 6. prosince 1980?

Potápěčský resort v Mosambiku? Letní sídlo na ostrovech? Reality v Řecku? Solární panely na kancelářské budovy na západním pobřeží? Oprášení staré značky? Prodejní galerie? Projekt s evropskými dotacemi? Dluhopisy? Sklady a logistické centrum? Reality v Brazílii? Nerosty v Kongu? Hausbóty na Mekongu? Riva? Vlastní škola? 9 jamek? 18 jamek? Tenisový trenér? Jazykové kurzy čínštiny? Chřest? Hlemýždi? Kupka? Jules Verne? Tvrdohlaví? Cesta kolem světa? Rodinná nadace? Hotovost? Akcie? Lotyšský startup? Outsourcing pracovní síly? Dálnice v Tanzanii? Resort v Barmě? Řadovky na Koh Mu? Vlek na dětské sjezdovce? Kotva na svahu za Prahou? Nová továrna? Lambo? Termíňák? Síť půjčoven? Síť realitních kanceláří? Spa a wellness? Slevový portál? Byt pro rodiče? Květinářství pro ženu? Zahrádka v kolonii u řeky? Sibiřský choroš? Brazílské graffiti? Internetové rádio? Koncept bar? Chráněná dílna? Ostnatý drát kolem chalupy? Statek na Šumavě? Stádo krav? Dvě stě ovcí? Chovná stanice? Zbrojní průkaz? Kapitánské zkoušky? Letové hodiny? Škola umění? Charita? Fotografie? Staré mapy? Umění 17. nebo 12. století? Latinskoamerické? Byzanc? Evropské? Domácí? Indické obrazy? Olej? Grafiky? Sochy? Sklo? Šperky? Stáje? Pronájem nebytovek? Vzdělání dětí? MBA? Ropa? Hotel? Služby? Pšenice? Kamarádův byznys? Podílové fondy? Rybník? Potravinářství? Staré desky? Hudební archiv? Sociální síť? Staré mince? Hedvábné šátky? Kabelky z přehlídek?

Zdroj: Osobní rozhovory o investičních možnostech. Průzkum dolarových milionářů J&T Banka Wealth Report 2012.

Možností, kam investovat, jsou miliony. S klienty i jejich přáteli si povídáme o investicích a jejich preferencích. Všechny možnosti zvážíme, od těch nejdívočejších až po ty nejkonzervativnější. Ale ne všechny doporučíme. Protože zodpovědnost za svěřené peníze je na nás. A skutečných příležitostí je jen pár.

Díky klientům. Díky výnosům. www.jtbank.cz

J&T BANKA

Dva šampioni při posledním setkání v Praze...

Medaile

Tenis měl sice na olympijských hrách předlouhou přestávku, a to v letech 1924 – 1988, přesto získali členové I. ČLTK už několik medailí. Prvním, kdo si pověsil na krk cenný kov, byl v roce 1906 v Aténách Ladislav Žemla, bronzový ve čtyřhře po boku bratra Zdeňka. Za šest let byl ve Stockholmu čtvrtý v singlu a ještě v roce 1920 přivezl z Antverp bronz z mixu (se Skrbkovou). Medaili získal o 68 let později také Milan Šrejber – v deblu byli s Mečířem bronzovi v Soulu 1988. Nejnověji oživila olympijské úspěchy v roce 2012 Lucie Hradecká; s Hlaváčkovou se v Londýně na dvorcích All England Clubu prodraly až do finále, v němž podlehly sestrám Williamsovým.

Stříbrná medaile, kterou si loni přivezla z olympijského Londýna Lucie Hradecká

Grandslamové tituly

Mezi všemi grandslamovými úspěchy vyčnívá šest titulů z nejprestížnějších. Zasloužili se o ně Jaroslav Drobný a Jan Kodeš. Oba vyhráli Wimbledon a dvakrát Paříž, k tomu přidali další finálové účasti. Ozdobou je také wimbledonské finále dvouhry žen, do kterého se v roce 1962, už v závěru kariéry, probojovala Věra Suková-Pužejová. Grandslamovými šampiony jsou však i další členové klubu: Javorský s Pužejovou (mix na Roland Garros 1957), Vacek (dva tituly v Paříži a jeden ve Wimbledonu, vždy s Kafelnikovem) Damm (US Open 2006, s Paesem), Hradecká (Paříž 2011, s Hlaváčkovou) či Benešová (Wimbledon 2011, s Melzerem).

Iveta Benešová ve Wimbledonu s pohárem za triumf v mixu po boku manžela Jürgena Melzera

Davisův pohár

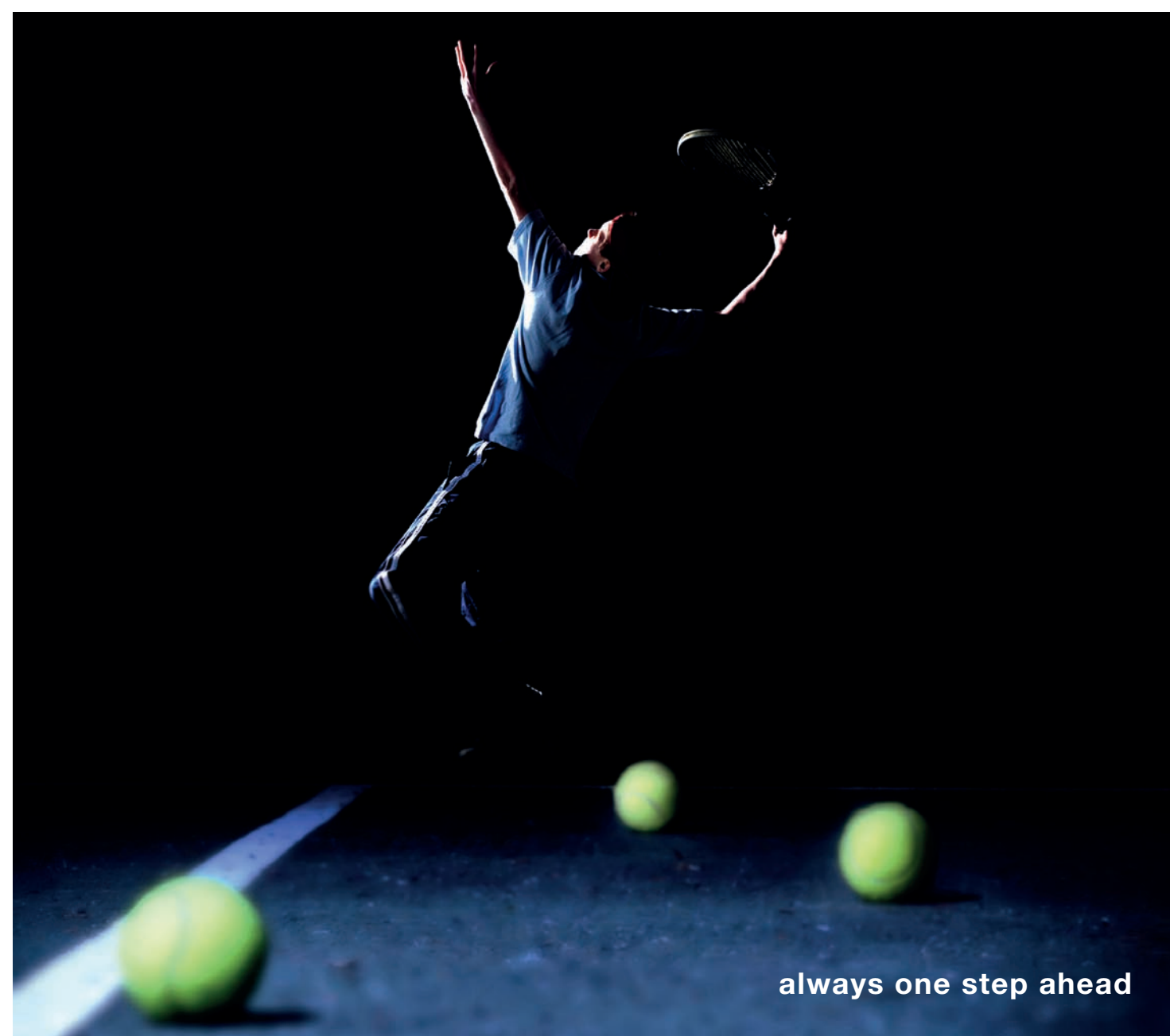
Čtyři jména svázaná s I. ČLTK jsou úzce spjata se dvěma triumfy v Davisově poháru. U toho prvního byli v roce 1980, kdy Československo porazilo v pražském finále 4:1 Itálii, Jan Kodeš a Pavel Složil jako hráči a Pavel Korda v roli trenéra. Složil strávil na Štvanici jen tři sezony, Kodeš s Kordou ale téměř celý život a jsou členy klubu doposud. U druhého vítězství z roku 2012, kdy Berdych a spol. udolali také v Praze Španělsko, byl v týmu v pomyslném dresu I. ČLTK Ivo Minář. Na Štvanici vyrůstal od prvních krůčků, s rodiči bydlel na štvanickém zdymadle a na kurty to měl jen pár metrů. Teprve letos přestoupil do Sparty.

Mušketýři po letech aneb (zleva) Složil, Šmíd, Lendl a Kodeš, vítězové Davisova poháru 1980

Vždy o jedno podání napřed

Už takřka sedm let vybírá Kapsch pro Českou republiku mýtné od těžkých kamionů s hmotností nad 3,5 tuny. Na dálnicích a rychlostních silnicích o délce přes 1300 kilometrů se díky tomu dosud vybralo již 45 miliard korun, a to s mimořádnou účinností překračující 99,5 procent. Prostředky z mýtného tak vydatně pomáhají stavět a opravovat tuzemskou silniční infrastrukturu. Samotný elektronický mýtný systém, který dodala a provozuje společnost Kapsch, se z vybraného mýta zaplatil už za prvních sedm měsíců fungování. Česká republika si pořídila inteligentní, efektivní a provozně nenáročný stroj na peníze, kterým se ročně jezdí inspirovat desítky zahraničních delegací.

always one step ahead

Pohár federace

Členové a příznivci klubu jistě vědí, že pod posledními dvěma tituly ve Fed Cupu je i podpis hráčky I. ČLTk Lucie Hradecké; spolu s Peschkeovou získaly v roce 2011 rozhodující bod v deblu. Na dva roky starém titulu se podílela také Iveta Benešová, byť ve finálovém utkání proti Rusku v Moskvě chyběla. Šampionka má však I. ČLTk víc. Iva Šimůnková-Budařová byla stejně jako Marcela Skuherská-Davidová členkou vítězného týmu v letech 1983 a 1984 a ceněnou trofej získala v roce 1985 také Andrea Holíková.

Vítězný tým s trofejí v Sao Paulu 1984: zleva Suková, kapitán Kukul, Mandlíková, Budařová a Skuherská

Juniorské tituly

Mladí hráči ze Štvanice získali za dobu existence klubu spoustu trofejí, ať individuálních nebo v soutěžích družstev. Mezi nejceněnější patří množství titulů z Pardubic, kde vyhráli hráči napříč generacemi od Drobného a Javorského přes Kodeše až po Kodeše mladšího, Mináře či Šátrala, podobně i mezi děvčaty. Co se však sluší vypíchnout, to jsou juniorské tituly z grandslamů. Ten vůbec první získala pro Československo Olga Mišková v roce 1948 ve Wimbledonu. Andrea Strnadová pak přidala tamtéž hned dva (1989 a 1990)! Relativně aktuální jsou tituly sester Plíškových: Karolína vyhrála v roce 2010 v Melbourne, Kristýna v témže roce ve Wimbledonu.

Kristýna (vlevo) a Karolína Plíškové s kopiemi pohárů za vítězství v juniorských Wimbledonu a Australian Open

Ligové tituly a PMEZ

Spolu s LTC byl I. ČLTk hegemonem domácího tenisu od první republiky až po neslavnou éru po »vítězném« únoru. Tomu odpovídá i počet mistrovských titulů. Od roku 1951, kdy se hrají mistrovství smíšených družstev, vyhrál klub ze Štvanice nejvyšší soutěž, ať už se jmenovala I. liga nebo extraliga, celkem čtrnáctkrát! Historickým úspěchem je ovšem postup do finále PMEZ v roce 1976. Tým mužů (protože PMEZ byl soutěží ryze mužských týmů) ve složení Huťka, Složil, Šavřda, Jankovský, Týra a Seifert se prodrál až do finále, kde podlehl týmu Primrose Brusel. Posledním úspěchem v lize je finálová účast před dvěma lety.

Tým I. ČLTk v roce 1973, kdy vyhrál I. ligu

HRAJEME S VÁMI

Feronia

Kapitoly ze slavných dějin I. ČLTK Praha

Oáza na ostrově

Kulisy už jsou veskrze moderní. Stačí však zvednout oči od kávy na terase klubové restaurace, zabloudit pohledem na stromořadí staletých platanů, a 120 let dlouhá historie I. ČLTK, nejstaršího českého klubu, který našel před 111 lety domov na Štvanici, začíná ožívat. Jednomu se vybaví uniforma a knír otce-zakladatele Josefa Cífký, druhému legendární Ladislav Žemla, třetímu wimbledonský šampion Jaroslav Drobný, dalšímu staříčkův centrální původní dřevěnou klubovnou. Pojďme se ale vrátit na začátek a na jiný pražský ostrov – Střelecký. Právě tam totiž před sto dvaceti lety založil poručík rakouské armády a nadšený propagátor tenisu Josef Cífký I. Český Lawn-Tennis Klub.

Historie I. Č. L. T. Klubu počíná asi v roce 1890 v Brandýse nad Orlicí, kde paní Tylda Rösslerová zřídila vlastním nákladem tenisový court. Hrály tam rodiny Rösslerů, Hořínků, mistr Bendl s dcerou, Fr. Ondříček, České quartetto, Dr. Lohař a j. A právě tento venkovský kroužek byl vlastním a prvním jádrem, ze kterého roku 1893 I. Č.L.T. Klub povstal, píše ve čtvrtém čísle magazínu Tennis Golf Revue v roce 1929 autor vzpomínek na zrod slavného pražského klubu.

První »turnaj lawntennisový« v Čechách se hrál v Chocni, v zámeckém parku knížete Kinského, a to už dva roky poté, co Spencer W. Gore vyhrál v červenci 1877 premiéru nejslavnějšího turnaje na světě ve Wimbledonu. Začínaly vznikat první sportovní (i tenisové) kroužky, kterým však rakouské úřady pranic nepřály a ve kterých převládaly spíš společenské než sportovní zájmy. Tenis hrála především německá smetánka a šlechta.

„Bylo mě to nevysvětlitelné, proč někdo z české společnosti se této hře nevěnuje, a pojal jsem již tehdy úmysl založiti v Praze české lawn-tennisové středisko. Z tohoto krásného předsevzetí však tenkrát sešlo následkem mého služebního přeložení ku praporu do Plzně,“ píše ve vzpomínkách Josef Cífký. A tak »trachtací« nové hry uspořádal až v roce 1893 v Plzni. A krátce poté, po přeložení do Prahy, stál u zrodu I. ČLTK, prvního skutečně samostatného tenisového klubu

Míčový turnaj I. Č. L. T. K. Praha.

„Zaslán Vám přání, aby následně jste již čestně splněni. Klubu tenisu se přeje.“

„Vstřípní pondělí, přeposlání posílá“

Půvabná fotografie s ještě půvabnějším textem na korespondenčním lístku odeslaném z Prahy 16. července 1902

v Čechách. O jeho vznik se zasloužil také Josef Rössler-Ořovský; ten podle některých pramenů pronajal už v roce 1892 na Židovském ostrově tři tenisové kurty a založil Český Lawn-tennisový klub, který se za rok spojil s Českým Lawn-tennisovým Cerclem, a tak vznikl I. ČLTK.

DVOJÍ STĚHOVÁNÍ

Už po dvou letech, na jaře 1895, má klub na osmdesát členů a pořádá první turnaj nazvaný Mistrovství koruny české. Tíží ho však vysoké nájemné, a tak se ze Střeleckého ostrova stěhuje na bývalou závodní dráhu do Holešovic-Buben, přibližně

do míst dnešního Strossmayerova náměstí.

První klubový turnaj v Bubnech vyhrává Josef Cífký a počet členů I. ČLTK nadále roste. Dva roky poté se klub opět stěhuje, tentokrát na ostrov Velké Benátky, dnešní Štvanici.

Poručík rakouské armády Josef Cífký stál u zrodu I. ČLTK

Snímek starý více než sto let: takhle to vypadalo při turnaji na Štvanici v roce 1912

Skupinka členů I. ČLTK na počátku minulého století; druhý zprava sedí Josef Rössler-Ořovský

Ladislav Žemla byl šampionem počátku 20. století

V Tennis Golf Revue se o tom píše: *Postavena byla nová klubovna, zřízeno bylo pět courtů, vše v krásné staré zahradě uprostřed Prahy. To přilákalo klubu opět celou řadu nových členů a jméno I. Č. L. T. Klubu počínalo již mít dobrý zvuk ve sportovním světě i za hranicemi bývalého Rakouska.*

Do této epochy už spadají začátky skvělé kariéry bratří Žemlů, kteří později vytvořili jeden z nejlepších debů

v Evropě. Ladislav byl osminásobným mistrem Zemí koruny české, po I. světové válce čtyřnásobným mistrem ČSR ve dvouhře i ve čtyřhře, hrál Davisův pohár a s bratrem Zdeňkem získal v roce 1906 v ložené olympiádě v Aténách bronz ve čtyřhře. Stojí za zmínku, že bratři Žemlové museli hrát pod pseudonymy, protože úřady ani školní činitelé si nepřáli, aby studující mládež sportovala. A tak Zdeněk Žemla slyšel na jméno Jánský a Ladislav na jméno Rázný.

KLUBOVNA DÍKY MECENÁŠŮM

I. ČLTK se stal hned po svém založení členem Anglické lawn-tennisové asociace a v roce 1906 stál u zrodu České lawn-tennisové asociace. O tři roky později měl už 153 členů, angažoval prvního placeného trenéra Františka Buriánka a jeho členové, zejména bratři Žemlové, sbírali úspěchy. A to i po I. světové válce, ze které se Ladislav Žemla vrátil jako kapitán francouzských legií a pokračoval ve skvělé kariéře. V Davisově poháru hráli po jeho boku i kluboví spoluhráči Karel Ardelt a Jaroslav Just, též předseda I. ČLTK i tenisové asociace.

V roce 1926 přibýly na Štvanici další tři kurty a o rok později také centrální dvorec pro pět tisíc diváků. To bylo v době, kdy sbíral úspěchy další vynikající hráč klubu Jan Koželuh, mladší bratr slavnějšího Karla; byl čtyřnásobným mistrem republiky,

reprezentoval v Davisově poháru a dvakrát hrál čtvrtfinále Wimbledonu. Měl perfektní techniku a slavný francouzský »mušketýr« Henri Cochet o něm řekl, že předběhl dobu o dvacet let. Do této éry spadají i úspěšné kariéry Pavla Macenauera, Josefa Síby, Miloše Šolce a Vojtěcha Vodičky.

V roce 1929 byla v areálu postavena nová klubovna za tři čtvrtě milionu korun! „Klubovna tvoří střed dvou pásů hřišť a stadiónu. S haly přístupny jsou v přízemí pánská a dámská šatna, v jižní části jest pamatováno na byt zřízence. První patro jest celé věnováno společenským prostorám,“ vysvětluje v Tennis Golf Revue architekt Šula, projektant klubovny, na jejíž stavbu přispěli ve valné míře mecenáši. Mezi nimi byl i otec nestora klubu Jaromíra Bečky (jenž mimochodem i ve svých 87 letech stále hraje klubové turnaje a světová mistrovství superseniorů!) a dědeček nedávného prezidenta I. ČLTK Františka Stejskala.

Že klubu na nové stavbě velmi záleželo, to dokládá i dopis do Ringhofferových závodů, které stavbu prováděly. „Dovolujeme si zdvořile sdělit, že stavíme novou, vskutku reprezentační lawntennisovou klubovnu, která bude největší toho druhu v čsl. republice. K obložení zvenku bude použito modřínového dřeva. Ježto budova bude hojně navštěvována nejen tenisovými

Skupina hráčů a činovníků v roce 1926. Zleva stojí Rodzianko, Soyka, Hykš, Jan Koželuh, dr. Just, Novozélandčan Fisher, Stejskal, Žemla a Gerke.

Vivus

Domy plné života

Skvělé bydlení na dobré adrese

Luxusní obytné domy s jedinečnou dopravní obsluhou a velkorysou občanskou vybaveností přímo u stanice metra Pankrác.

PANKRÁC

K NASTĚHOVÁNÍ

NAVŠTIVTE VZOROVÝ BYT

Originální design a kvalitní provedení v prudce se rozvíjející oblasti Vysočan, vedle O₂ Arény, obchodního centra Galerie Harfa a metra Českomoravská.

Klidné bydlení blízko přírody, s dobrou dostupností a občanskou vybaveností, kterou ještě rozšířil supermarket přímo v projektu.

ARÉNA

K NASTĚHOVÁNÍ

KAMÝK

K NASTĚHOVÁNÍ

Nové moderní kancelářské prostory standardu "A" k dlouhodobému pronájmu v atraktivní lokalitě pražského Pankráce, přímo na sjezdu z magistrály a hned vedle stanice metra Pankrác.

+420 222 222 101

+420 234 603 603

tel. 261 122 113 www.b3pankrac.cz

B3 Pankrác

NOVÉ MODERNÍ KANCELÁŘSKÉ PROSTORY

tel. 724 816 176

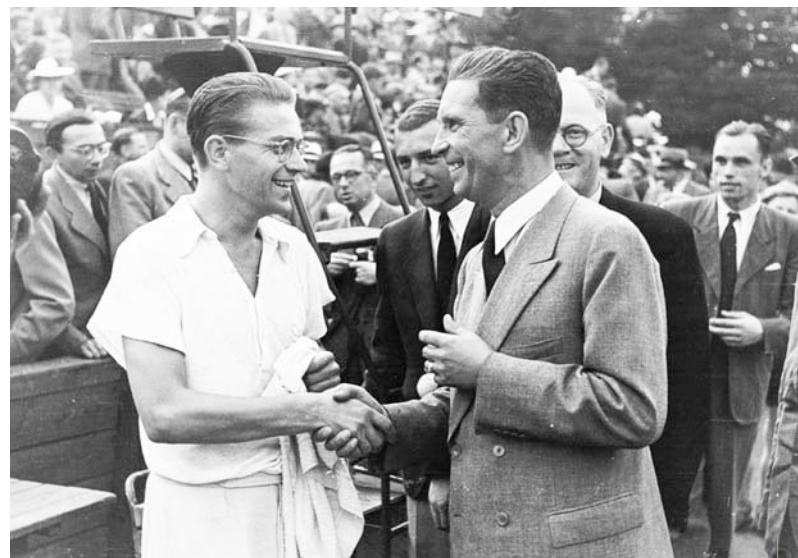
www.VIVUS.cz

hráči a hosty z celé čsl. republiky, záleží nám velmi na tom, aby stavební práce byla provedena prvotřídně. V hluboké úctě...

I. ČLTK ZA PRVNÍ REPUBLIKY

Dřevěná klubovna a původní centrkurt sloužily až do roku 1983, kdy musel starý areál ustoupit moderní stavbě Centrálního tenisového dvorce. Právě tady, na původním štvanickém centru, se psala valná část historie I. ČLTK.

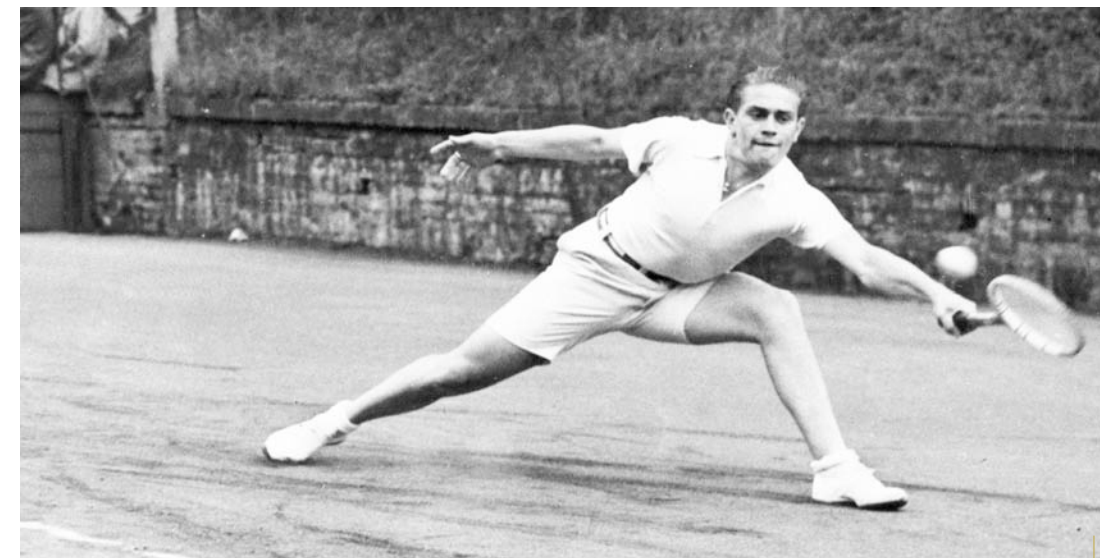
Před II. světovou válkou a během ní na Štvanici vyrostli či »dorostli« Ladislav Hecht, wimbledonský šampion Jaroslav Drobný, Bohuslav Hykš, Milan Matouš, Jaromír Bečka, později pak Jiří Javorský, Ján Krajčík, Helena Štraubeová, Olga Mišková a další. Prvorepublikový I. ČLTK popisuje Jaromír Bečka, jeden z mála žijících pamětníků té doby, jako vzorný a fungující klub. Pokud to počasí dovoľovalo, začínala prý sezona už na Josefa – 19. března. Na Štvanici díky tomu bývaly první kurty v Praze. A jakmile v zimě uhodil první mráz, kurty se změnil v kluziště a za dva dny už se hrál hokej.

Předseda klubu Jaromír Bečka předává cenu za vítězství Jaroslavu Drobnému

„Antukové dvorce byly velmi pomalé, upravované ručním válcem, kartáčem a síťovačkou. Lajnovalo se křídou, dřevou sběračkou mezi dvěma laťkami, později strojkem na kolečkách,“ přibližuje Bečka a při popisu starého areálu se pousměje: „Nesmím zapomenout na dřevěnou

boudu, malý domek za dvorcem číslo 1, kterému se říkalo Součková trůvna – to podle pozdějšího správce, pana doktora Součka. Dost dlouho v něm předtím bydlel Jarda Drobný a říkali jsme mu katovna. Nejen pro Jardu sportovní věhlas byla cílem mnoha fanynek...”

...a Drobný v akci

ÉRA JAROSLAVA DROBNÉHO

Drobný přišel na Štvanici jako čtyřletý kloučák; jeho tatínek Julius, původně c. k. námořník, jenž bojoval v Boce Kotorské a jemuž směli někteří členové říkat familiárně Jůlo, totiž na štvanických kurtech začal spravcovat. Na tomto místě nelze

jinak, než opět připojit půvabnou vzpomínku Jaromíra Bečky.

Jůla Drobný byl bodrý energický muž s černým knírkem, menší podsadité postavy, maminka Drobná milá kulatoučká žena s obrovským poprsím. Většinu času trávil

v kuchyni, kde to nádherně vonělo, často nám lacino prodala něco k jídlu a pití. Do půllitru vždycky nalila asi deci žlutočervené vlastnoručně vyrobené ovocné šťávy a sklenici dolila vodou z kohoutku. Dodnes si pamatuji, jak báječně tenhle její nápoj chutnal... Jůla vládl v areálu pevnou rukou. K úpravě dvorců měl pomocníka jménem Vilda. Žádné telefonické rezervace dvorců nebo tabule se štítky tehdy neexistovaly; kdo chtěl hrát, musel nejprve najít Jůlu a sdělit mu své přání. A on, zcela suverénně, aniž by si cokoli zapisoval, každému řekl, kdy a kam si může jít zahrát.

Jaromír Bečka vzpomíná rád i na Jaroslava Drobného, s nímž odehrál spoustu zápasů a tréninkových setů. „Jarda měl ohromný talent, a nejen na tenis,“ říká muž, jehož tatínek, někdejší předseda I. ČLTK, zachránil během druhé světové války Drobného i další tenisty před totálním nasazením v Říši, když je zaměstnal ve své továrně MEVA. „Kvůli válce ztratil pět nejlepších let, od devatenácti do čtyřadvaceti. Přesto byl potom dalších deset roků jedním z nejlepších tenistů na světě,“ říká Bečka s úctou na adresu přítele,

Stará štvanická klubovna z roku 1929 krátce před tím, než ustoupila modernímu areálu

INZERCE

Snadná správa obsahu.

friendlyway nabízí kvalitní produkty v oblasti informačních terminálů-kiosků a software pro efektivní správu plazmových, LCD a LED obrazovek.

Mezi nejzajímavější aplikace patří elektronický katalog, virtuální recepční, navigační a transakční kiosky umožňující prodej vstupenek, tisk i platby.

Displeje na každém kroku

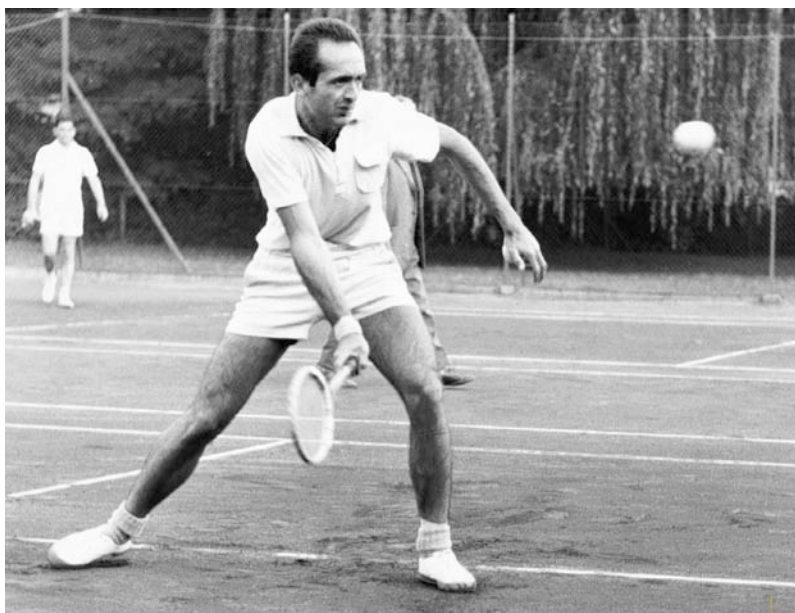
friendlyway
informační terminály • kiosky

Kontakt:

friendlyway s.r.o.

Tel: +420 241 740 104

E-mail: info@friendlyway.cz, www.friendlyway.cz

Forhend Pavla Kordy, který strávil na Štvanici téměř celý život

wimbledonského šampiona z roku 1954 a dvojnásobného vítěze Paříže, a dodává: „Jarda u nás celých pět válečných let neměl soupeře. My všichni jeho kamarádi jsme ale věděli, že mezi sebou máme sportovního génia a ochotně jsme se podřizovali jeho plánu, jak se udržovat ve formě. A parta kolem Jardy, ta byla úžasně stmelená a kamarádská, nikdo nikomu nezáviděl.“

KLADIVO KOMUNISMU I ÚSPĚCHY

Každý, kdo chtěl hrát v Čechách za války a krátce po ní tenis nebo hokej na nejvyšší úrovni, musel do Prahy – na Štvanici. Případně do konkurenčního LTC na Letné. Tak přišel z vinohradského Rapidu

i nadějný patnáctiletý Jiří Javorský. „Jirka se na Štvanici rychle zlepšoval. Měl výborný pohyb a perfektní techniku. Zejména jeho stopbaly, prohozy, loby a výborná hra u sítě diváky bavily. Snad jediné, co jeho tenis postrádal, byla razance. Nebýt toho, mohl dosáhnout ještě pronikavějších úspěchů,“ vzpomíná Bečka.

Vrstevníci Javorského byla Věra Suková-Pužejová. Ta přišla z Plzně nejprve do pražského ATK, Armádního tělovýchovného klubu (*později Ústřední dům armády a ještě později Dukla – pozn.*), a odtud pak do I. ČLTK. Na Štvanici z ní pod trenérským vedením Pavla Bendy a díky nesmírné pili vyrostla hráčka světové špičky a finalistka Wimbledonu 1962.

Komunistický Vítězný únor 1948 dopadl také na I. ČLTK. V roce 1949 byl klub začleněn jako oddíl tenisu pod Sokol Jinonice a později do TJ Motorlet Praha. „Už od začátku roku 1948 jsem poznával, že zdánlivý klid doma končí. Samotný únor pro mě nic neznamenal, nikdy jsem nebyl členem žádné politické strany. Brzy jsem však zjistil, stejně jako mí přátelé, že nás nikdo nenechá stát stranou, že nám bude přesně předepisováno, jak se máme chovat a co máme dělat,“ vzpomíná na ty chvíle v knize Můj osud Drobný. Jeho tušení se naplnilo, v červenci 1949 zůstal ve švýcarském Gstaadu, když neuposlechl nařízení, aby se neprodleně, uprostřed rozehraného turnaje, vrátil do vlasti. Emigrace pro něj byla jedinou možnou volbou, pokud chtěl být tenisovým šampionem.

Po sportovní stránce však I. ČLTK po prvotní stagnaci prožíval velmi úspěšné období i v době komunismu, když postupně získal jedenáct titulů mistra republiky! V sestavě ligového týmu tehdy hráli Javorský, Pavel Korda, Štrobl, Krajčík, Nečas, Benda, Široký, Suková-Pužejová, Široká, v dalších letech pak sourozenci Kodešovi, Medonos, Pavel Huťka, Stejskal, Krásný, Týra, Neumannová, Pikorová...

To už je kapitola, pod kterou je podepsán Dopravní podnik Praha. Ten v roli jakéhosi socialistického »sponzora« vytvořil materiální předpoklady k tomu, aby se I. ČLTK, tehdy TJ Dopravní podnik I. ČLTK Praha, vrátil na výsluní. Podobně jako dříve Motorlet, kam někteří hráči chodili do zaměstnání, také Dopravní podnik některé tenisty zaměstnal. To už ale vysloveně fiktivně.

Zaplněný starý centrkurt při daviscupovém utkání proti Švédům v roce 1978

„Sportovci si tehdy do podniku chodili jen pro výplaty. Samozřejmě, že se o tom vědělo, ale kdyby do toho býval někdo šlápl...“, vzpomíná na tu dobu Václav Kliment, nedávno zesnulý předseda I. ČLTK v těžkých dobách normalizace. Ač nestraník, byl šéfem Závodu dopravy a mechanizace v Dopravním podniku a přinesl tehdy klubu v mnoha směrech vitanou pomoc. Stál i za stavbou první štvanické haly: tehdejšího ředitele národního podniku Výstavnictví totiž přesvědčil ke stavbě pavilonu v sousedství dnešní magistrály, ve kterém se v létě konaly výstavy a v zimě hrál tenis. V hale se hrálo asi čtyři roky, poté ji nahradila první nafukovačka.

FINÁLE PMEZ

V roce 1975 získal klub další mistrovský titul a o rok později postoupili muži v sestavě Huťka, Složil, Šavrdra, Jankovský, Týra a Seifert až do finále PMEZ v Paříži (v Evropě se hrály ligové soutěže mužů a žen odděleně). V I. ČLTK byla v té době i mimořádná parta, stejně jako za éry Jaroslava Drobného; většina členů včetně špičkových hráčů v klubu trávila téměř veškerý volný čas a po trénincích se skvěle bavila.

„Na sedmdesátá léta na Štvanici vzpomínám moc rád,“ říká dlouholetý člen klubu Tomáš Vydra a mnozí vrstevníci mu dávají za pravdu. A nejen proto, že klub žil tehdy tak bohatým (a bouřlivým)

společenským životem, že mnozí pamětníci používají spojení »konstantní večírek«. „Štvanice, to byl v onom komunistickém marasmu ostrov svobody. Jsem rád, že duch toho výjimečného místa tady pořád je. A není to jen geniem loci, ale hlavně lidmi, kteří sem roky patří.“

Právě z pověstných štvanických večírků a díky inspiraci, kterou přivezl v devětesedmdesátém z turnaje v Nice Pavel Huťka, se zrodil soubor Tendiv – štvanické tenisové divadlo. Kdo neviděl aspoň jedno představení amatérského souboru, nevěří, jaké legrácky a gagy zažila stará klubovna a poté i nová restaurace. Stojí za zmínku, že mezi třicítkou amatérských herců se později

Legendární trenér školičky Karel Semerád obklopen malými svěřenci

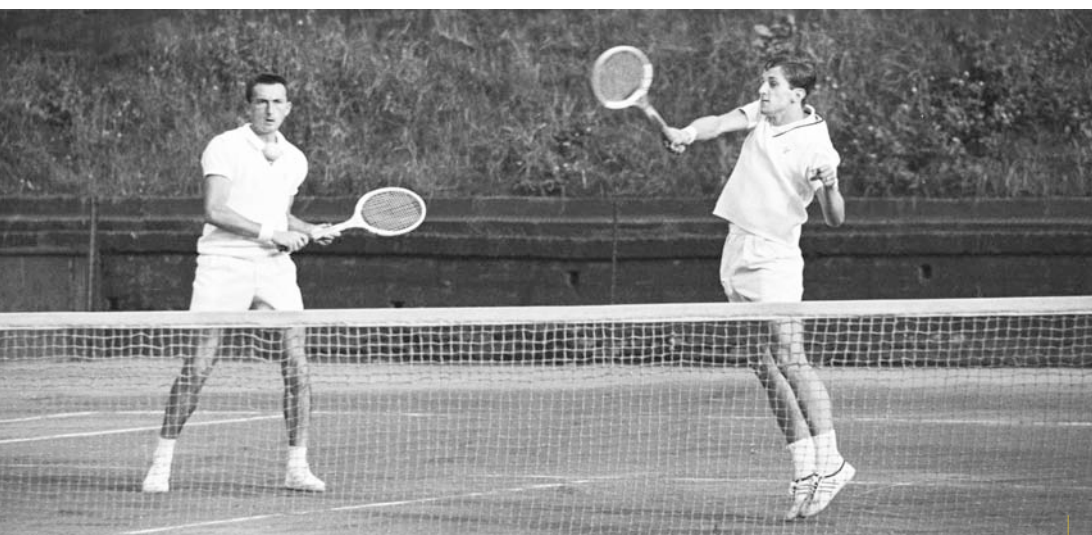
Věra Pužejová-Suková, finalistka Wimbledonu 1962

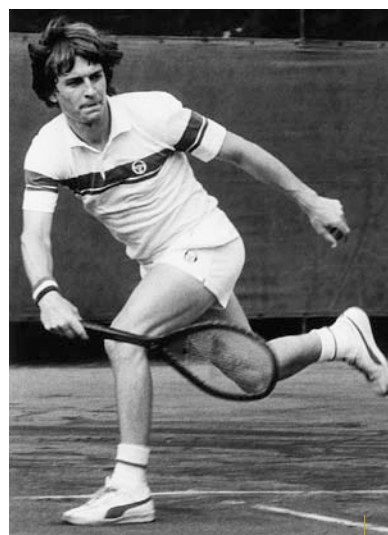
Manželé Součkoví a jejich Bobík patří neodmyslitelně ke klubové historii

Mistr ligy 1966: zleva Javorský, Medonos, Pinterová-Neumannová, Vopičková-Kodešová, Kodeš a Nečas

Debl v podání zkušeného Jiřího Javorského a tehdy mladického Jana Kodeše

Pavel Huřka, jedna z hráčských osobností I. ČLTk

Starý štvanický centrkurt těsně před tím, než začala demolice

Starý mlýn na antuku pod Negrelliho viaduktem vzal za své teprve s moderním areálem

objevili i Milan Šrejber a (jako host) Karel Nováček.

Koncem 70. let a později hájili barvy I. ČLTk mj. Hřebec, Vojtíšek, Werner, Skuherská, Skronská, Holíková,

Šrejber, Střelba, Ríkl, Damm, Daniel Vacek, Bobková, Strnadová... Ti mladší z nich už »starou Štvanici« nezažili. V roce 1983 byla totiž současně se stavbou metra pod řekou Vltavou zahájena demolice starého areálu

a výstavba nového; o slavnostní otevření se o tři roky později postaral Pohár federace. Praha i klub získaly moderní tenisový areál, o což se velkou měrou zasloužil Jan Kodeš, wimbledonský vítěz z roku 1973.

Ten prožil v I. ČLTk první část skvělé kariéry – ve dvaadvaceti totiž přestoupil na Spartu, kde hrála jeho první žena Lenka.

„Na Štvanici jsem přestoupil ve třinácti letech spolu se sestrou z Dukly Karlín. Začínal jsem tady podzemními brigádami,“ usmívá se Kodeš. „Trénovali jsme pod dohledem pana Semeráda a – hlavně na zdi. V zimě v šatně, když jsme od zdi odstěhovali skříňky, od jara na dvorci číslo devět; to byl poslední kurt u vchodu vyhrazený pro trénink dětí. Stály tam dvě oboustranné odrazové stěny.“

Nový stadion, u jehož zrodu stál začátkem 80. let právě Kodeš,

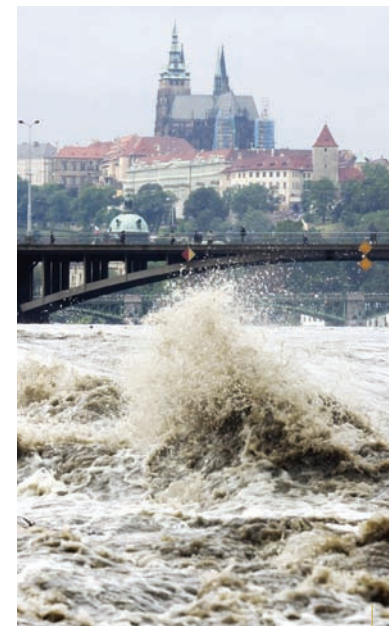
jenž o pár let dřív ukončil úspěšnou kariéru, přinesl nové možnosti – například konání několika ročníků špičkového světového turnaje mužů i žen. A také komplikace, to kvůli pozdějšímu složitému dělení majetku mezi tenisový svaz a I. ČLTk. Jeho podoba navíc některým členům klubu-tradicionalistům tak trochu leží v žaludku. S betonovou modernou totiž zmizel i kus tradice a historie.

„Pro klubový život, který by navázal na někdejší atmosféru, si dokážu představit lepší prostředí. Už spoustu let sním o tom, jak jednou rozšíříme část areálu za Negrelliho viaduktem a třeba se nám to i podaří,“ říká bývalý prezident I. ČLTk František Stejskal,

v jehož rodině se členství i fungování v klubu dědí už po několik generací. „Moc dobře si vzpomínám, jak si členové klubový život užívali v době, kdy jsem byl malý kluk, i v době temna, kdy komunisté spoustu lidí přinutili změnit profesi. Takhle přišel na Štvanici třeba pan doktor Souček, advokát. Život ho tak přiskřípl, že odevzdal byt v Pštrossově ulici a bydlel a spravoval na Štvanici. Tam se scházela inteligence a klub byl v tomto směru doslova oázou.“ Právě Stejskal je v posledních letech hlavním protagonistou snah, aby na Štvanici fungoval i v moderní době klubový život a aby I. ČLTk zůstal sportovně-společenským klubem, který si pamatuje z mládí.

Vítězný prvotní tým z roku 1975. Zleva stojí předseda I. ČLTk Kliment, Pikorová, Jankovský, Vopičková-Kodešová, trenér Holeček, Hüblerová, Složil a šéftrenér Konrád, zleva sedí Huřka, Týra a Šavřda.

Vltava v Praze v roce 2002 bouřila...

...a celý areál byl zaplaven; voda napáchala na Štvanici značné škody

Moderní centrkurt, který měl premiéru při Poháru federace v roce 1986

PŘIPOMÍNÁNÍ TRADIC

Nejstarší český klub rád připomíná tradice, ze kterých vyrostl, ale žije především žhavou současností. Do té patří i spolupořadatelství turnaje WTA Tour, respektive stotisícového challengeru mužů, ale také dvojnásobná vítězka Fed Cupu a stříbrná z olympiády Lucie Hradecká, vítěz Davisova poháru Ivo Minář, spousta mladých talentovaných hráčů a také slavní pamětníci; například

Jan Kodeš a jeho sestra Vlasta. A také prezident klubu Václav Klaus. Ani on na slavnou historii I. ČLTK zapomínat nehodlá. „Připomínat tradice a nežít jen a jen přítomností je potřebné,“ řekl loni na jaře při slavnostním odhalení pamětní desky Jaroslava Drobného ve foyer klubu.

Také společenský život klubu se v posledních letech znovu probouzí.

Nejde jen o tradiční vánoční party, na které se vyhlašují nejlepší hráči klubu za uplynulý rok, ale i další společné akce členů, klubové turnaje (také v golfu), výjezdy a utkání v rámci Centenary Tennis Clubs, celosvětového sdružení stoletých klubů, i další aktivity. Na Štvanici zkrátka na tradice nezapomínají.

Článek byl převzat z magazínu Tennis Arena č. 1-2/2013.

Družstvo I. ČLTK, které se v roce 2011 probojovalo do finále extraligy: zleva Mertl, trenér Vacek, Hernych, Petzschner, trenér Hřebec a Karolína Plíšková, před nimi Hradecká, Benešová, trenér Fencel a fyzioterapeut Routner, vpředu Minář, Jebavý, Melzer a kondiční trenér Janda

Lucie Hradecká se stříbrnou medailí za čtyřhru z OH 2012 v Londýně

Tenisový ostrov na snímku z letadla; v centru Prahy, a přece v zeleni a tak trochu stranou okolního ruchu

Prezidenti I. ČLTK Praha od roku 1893

Karel Cířka

Josef Rössler-Ořovský

Mag. Pharm. Antonín Toman

JUDr. Václav Důras

Marian Rombald
z Hochinfelsen

Adolf Solnář

PhDr. Jaroslav Just

JUDr. Eduard Just

Karel Robětín (1929 – 1938)

Ing. Jaromír Bečka
(1938 – 1948)JUDr. Vladimír Štůla
(1948 – 1956)Ing. Eduard Vít
(1969 – 1971)JUDr. Václav Kliment
(1972 – 1980)Ing. Jan Kodeš
(1987 – 1990)Ing. František Stejskal
(1990 – 2011)Prof. Ing. Václav Klaus
(2011)

Zakládající členové:

MUDr. A. Baštýř, *císařský rada, Praha*
Josef Cířka, *c. a k. setník, Sanok, Halič*
Karel Cířka, *soukromník, Praha*
J. Goldschmidt, *velkoobchodník, Praha*
Josef Hamerník, *velkostatkář, Praha*
Marian šl. z Hochinfelsů, *majitel velkostatku, Praha*
JUC. J. John
JUDr. Josef Kašpar, *Kladno*
JUDr. Jaroslav Lohař, *advokát, Jičín*
Arthur Pflanzner, *majitel pivovaru, Praha*
Josef L. Rössler-Ořovský, *velkoobchodník, Praha*
Mag. Pharm. Antonín Toman, *býv. lékárník, Praha*

Čestní členové I. ČLTK Praha

Josef Cířka, *c. a k. setník, Sanok, Halič*
JUDr. Václav Důras, *advokát, Praha*
Dr. Jiří Guth, *c. k. profesor a předseda Českého výboru pro hry Olympické, Praha*
Marian šl. z Hochinfelsů, *majitel velkostatku, Vodlochovice*
Josef L. Rössler-Ořovský, *velkoobchodník, Praha*
Josef Šeyd, *obecní starší a městský rada, Praha*
Ing. Ludvík Šimek, *prof. České vysoké školy technické, Praha*
Mag. Pharm. Antonín Toman, *býv. lékárník, Praha*
Jindřich rytíř Vojáček, *viceprezident c.k. místopředsedství, Praha*
Jaroslav Drobný (1921 – 2001), *dvojnásobný vítěz Paříže (1951 a 1952) a trojnásobný finalista, vítěz Wimbledonu (1954) a dvojnásobný finalista, mistr světa v ledním hokeji (1947) a stříbrný ze ZOH ve Sv. Mořici 1948*
Ing. Jan Kodeš (1946), *dvojnásobný vítěz French Open (1970 a 1971), vítěz Wimbledonu (1973) a dvojnásobný finalista US Open, člen vítězného družstva ČSSR v Davisově poháru v roce 1980; v roce 1973 nejlepší domácí sportovec roku. V letech 1994 – 1998 prezident Českého tenisového svazu.*
Prof. Ing. Václav Klaus, CSc. (1941), *druhý prezident České republiky po listopadu 1989 (2003 – 2013), v letech 1992 – 1998 předseda vlády ČR*

Zasloužilí členové I. ČLTK Praha

JUDr. Jaromír Bečka
Ing. Pavel Benda
Gustav Bürgermeister
Jiří Javorský
Ladislav Hecht
Jiří Hřebec

Ing. Pavel Huřka
JUDr. Václav Kliment
Pavel Korda
Marie Neumannová-Pinterová
Vladislav Šavřda
Ing. Petr Šimůnek

Miloš Šolc
Milan Šrejber
Petr Štrobl
Ing. Ladislav Týra
Vlasta Vopičková
Renata Wikartová

INZERCE

Levné letenky nejen do Evropy!

Paříž • Řím • Neapol • Katánie • Lamezia Terme • Olbie • Cagliari • Soluň • Corfu • Zakynthos • Chania • Heraklion
Rhodos • Kos • Larnaca • Barcelona • Valencie • Bilbao • Palma de Mallorca • Ibiza • Malaga • Tenerife
Las Palmas • Split • Dubrovnik • Burgas • Antálie • Dubaj • Tel Aviv

www.smartwings.com

Konec dlouhých kalhot

Jára Bečka vzpomíná, jak žil I. ČLTK před půl stoletím

Není nejstarším z pamětníků, ale vzpomínek a pečlivých poznámek má nepochybně zdaleka nejvíc. Asi proto, že tenis je jeho život. JAROMÍR BEČKA (87) ho miloval jako kluk a má ho stejně rád jako senior, který díky obdivuhodné vitalitě stále sbírá medaile na světových šampionátech. Na Štvanici vyrůstal po boku Drobného, soudcoval mu důležité zápasy. Koho jiného se zeptat, jakým životem žil I. ČLTK před půlstoletím?

„Báječným. A dokonce žil i během protektorátu, za války. Většina členů klubu, to byla dobře situovaná inteligence a převážně rekreační hráči. Odpoledne chodili na Štvanici přímo z úřadů, v kravatě a psích dečkách, takových kamaších přes boty. *(usmívá se)* V tomhle směru jsem komunisty

chápal, když se jim nelíbilo, jací lidé se na tenise scházejí. Právě tihle lidé klub dělali, dávali mu peníze, aby mohl žít, i když samozřejmě byli i mecenáši. Nakonec mezi ně patřil i můj tatínek.

Za Protektorátu byl předsedou klubu a hodně riskoval. Nebylo snadné udržet I. ČLTK bez vlivu Němců a bez Kuratoria; to byla protektorátní obdoba Hitlerovy mládeže, měla pomoci k převýchově. Vzpomínám si, že když přišel rozkaz, že musí fungovat i v I. ČLTK, řekl tatínek Milanu Matoušovi, že bude s ostatními mladými dvakrát týdně cvičit. To byla navenek, pro Němce, splněná povinnost. Válku tatínek paradoxně přežil, utrápili ho teprve komunisti...

Tenis jsme hráli celou válku, a asi na vysoké úrovni, protože Jarda Drobný se hned na prvním poválečném French Open probojoval do semifinále. Ale hlavně se utužil kolektiv. Tím, že ustaly mezinárodní kontakty, scházeli jsme se ještě víc. Tím spíš, že větší veřejné společenské akce byly zakázány, přicházely ke slovu menší improvizované večírky. Účastnil se jich i Jirka Šlitr. Když jsme dohráli tenis, sedl v prvním patře, ve společenské místnosti, kde byly později pánské šatny, ke klavíru a swingovalo se. Chybělo nám tehdy jedině: míče. Dovoz dunlopů, slazengerů i spaldingů byl zastaven, a tak se vyráběly načerno ve Fatře Napajedla, nebo jsme hráli s »regeneráky«. To ve Fatře napumpovali staré gumové jádro injekční stříkačkou a polepili novým meltonem.

Na Štvanici měl každý člen klubu skříňku se jménem. Hodně se hrávalo čtyřhra. Fenoménem tehdejší doby byl žebříček; ten byl vyvěšený ve velké vitrině ve vstupním foyeru a hrávali ho společně hráči závodní i rekreační. Na Štvanici mu samozřejmě vládl Jarda Drobný a jen málokdo se odvážil ho vyzvat. Žebříčkové zápasy měly pevná pravidla: bylo dáno, kdo koho smí vyzvat, že výzva musí být písemná, vyzvateľ musí nabídnout tři termíny atd. Jůla Drobný, Jarduův tatínek, který v té době spravcoval, pak určil kurt, většinou podle kvality zápasu. Za Jardu byli tehdy v žebříčku Síba, Vodička a Šolc, ten Drobného často vyzýval, za nimi Pachovský, Smolinský, Hykš a další.

Na rozdíl od LTC na Štvanici nefungovala restaurace. O občerstvení se starala

paní Drobná. Neměla ale žádný bufet, tím byla její kuchyňka. Každý den to z ní vonělo, když vařila Jardovi a Jůlovi typicky českou stravu. *(usmívá se)* A když jsme na něco měli chuť nebo žízeň, vždycky pro nás něco měla.

Na Štvanici bylo tehdy devět kurtů. Na třech horních jsme v zimě hrávali fotbal, celou válku. Centrkurt Jůla Drobný v zimě poléval, tam se bruslilo a hrál hokej. A když byla příhodná zima, tak i jinde. Ale 19. března, na Josefa, byl pro Jardu vždycky připraven kurt.

Únor osmačtyřicet atmosféru v klubu hodně poznamenal. Někteří emigrovali, jiní skončili ve vězení a mnozí z těch, kdo zůstali, žili v nejistotě a obavách. Nevědělo se, kdo kam patří, každý se bál něco říct. V osm- a devětačtyřicátém to ještě šlo, ale režim postupně utahoval šrouby. Přišla snaha vyloučit tenis ze sportů, které bude sjednocená tělovýchova podporovat, byl považován za buržoazní sport. V devětačtyřicátém emigrovali Drobný s Černíkem, to byla pro tenis rána. Na Štvanici jsme začali chodit výhradně na tenis, za zábavou už ne. Když jsem jel tehdy tramvají s raketou, schovával jsem ji pod kabát, abych nemusel čelit pokřikům, nač ji mám a že bych měl jít raději na brigádu.

V roce 1949 mě vyhodili z právnické fakulty, od státnic, tatínek byl přinucen vzdát se funkce předsedy a ze Štvanice jsme odešli. Když jsem si pak sháněl práci, pomohl mi Jirka Ressler, později tchán Honzy Kodeše. Vymýšlel soutěž smíšených družstev a přivedl mě do Sparty. V roce 1951 se hrála poprvé extraliga a se Spartou jsme ji vyhráli, ve finále 6:5 nad I. ČLTK. Tedy ne jako Sparta, ten klub se tehdy jmenoval ČKD Spartak Sokolovo a ČLTK Motorlet – ve sjednocené tělovýchově každý klub patřil pod nějakou fabriku. Což ale u některých sportů znamenalo jedinou šanci, jak se zachránit. I já měl díky tomu – a díky Jirkovi Rösslerovi – práci v kanceláři a nemusel jsem do výroby.

Taky bych měl říct, že téměř až do II. světové války se hrál tenis převážně v dlouhých kalhotách. Teprve pak jsme začali nosit šortky. Ty se většinou nechávaly šít, v obchodech se tehdy na rozdíl od triček koupit nedaly. Byla to zkrátka jiná doba...

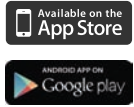
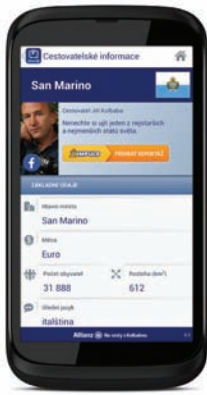
V říjnu 1949 v Miláně cestou z turnaje v Luganu: zleva Vojtěch Vodička, Helena Štraubeová, její pozdější manžel Milan Matouš, Jaromír Bečka a Jaroslav Drobný

Jiří Kolbaba, cestovatel, klient Allianz

1 stažení,
stovky
zkušeností
a rad na
cesty

Jak ze svého chytrého mobilu
udělat ještě něco chytrějšího?
Nová aplikace Na cesty s Kolbabou

S vámi od A do Z

Takhle slavili Jan Kodeš a František Pála (vpravo) triumf nad Španěly v Davisově poháru v roce 1971

Legendy na Štvanici

aneb Drobného oslava tenisu, Kordovy skalpy a Hřebcův famózní obrat

Při vší úctě k úchvatné historii I. ČLTK je to číslo ohromující. Na Štvanici hrálo za uplynulých sto let 58 grandslamových vítězů ve dvouhře či světových jedniček od Lacosta a Perryho přes Lavera až po Borgia a Navrátilovou. Některá z es přijela k zápasům Davisova poháru, většinu ženských hvězd přilákal Pohár federace v roce 1986, další legendy sehrály u Negrelliho viaduktu exhibiční utkání. Většinu z nich ještě na staříckém centru mezi forhendy houkaly parní lokomotivy, další už hrály v moderních kulisách. Pokaždé to však byl tenisový svátek a v drtivé většině případů se štvanický centr zaplnil k prasknutí. V mnoha případech pak hnal za vítězstvím hráče domácího I. ČLTK, ať už to byli Hecht, Drobný, Javorský, Korda, Kodeš či Hřebec.

Nejstarší vzpomínku na utkání, ve kterém se v Praze představil grandslamový šampion, má nestor klubu Jaromír Bečka. V neslavném roce 1948 totiž z umpiru soudcoval exhibiční zápas JAROSLAVA DROBNÉHO proti Franku Parkerovi. Američan, dvojnásobný vítěz US Open, v tom roce vyhrál Paříž a ve finále porazil právě Drobného 8:6 ve čtvrté sadě. Pražská exhibice, kterou si vzápětí domluvili, byla tedy odvetou.

„Tak se to bralo hlavně v novinách, ale byla to exhibice se vším všudy. Nádherný a uvolněný zápas, jaký jsem do té doby neviděl, ukázka dokonalosti tehdejšího tenisu,“ vzpomíná Bečka na Drobného pětisetové vítězství před nabitými tribunami na starém centru. „Parker byl obranář, snad jediný Američan, který vyznával hru od bezlajny. A proti němu Jarda, útočník, který měl úžasnou techniku a kraťasy. Byla to bitva, oba hráli naplno, ale přitom

s úsměvem. Až se celé to představení do onoho mizerného roku nějak nehodilo...”

Na přelomu 50. a 60. let přijeli do Prahy dvakrát Australané. Vždy krátce před Wimbledonem a v hvězdné sestavě. V roce 1959 přiletěli Emerson s Nealem Fraserem, o dva roky později Laver a John Fraser. A u exhibice Praha vs. Melbourne, respektive Praha vs. Sydney, nikdy nechyběl PAVEL KORDA.

Někdejší daviscupový reprezentant má na oba exhibiční zápasy báječné vzpomínky. Aby ne, když ze tří legend dokázal dvě porazit!

„Hráli jsme tehdy za stravenky na oběd na starém zimáku, zatímco Australané dostali pěkné peníze a ještě se jim posílaly balíky broušeného skla,“ usmívá se Pavel Korda, tehdejší »dvojka« za Javorským. „S Emersonem jsem v devětapadesátém prohrál, ale Fräsera jsem porazil 9:7 ve třetím setu. Laverovi jsem dal o dva roky později 6:2, 6:4. Cení si toho tím víc, že Fraser i Laver pak vyhráli Wimbledon, ale samozřejmě to byla jen exhibice. A pak – oni na antuce nebyli zdaleka tak dobří jako třeba na trávě.“

Nejvíc »pomlaskává« Korda u jména Roye Emersona, dvanáctinásobného grandslamového šampiona. „To byl nádherný hráč! Útočník, který uměl

úplně všechno. Mám doma fotku jako vzpomínku na náš zápas.“

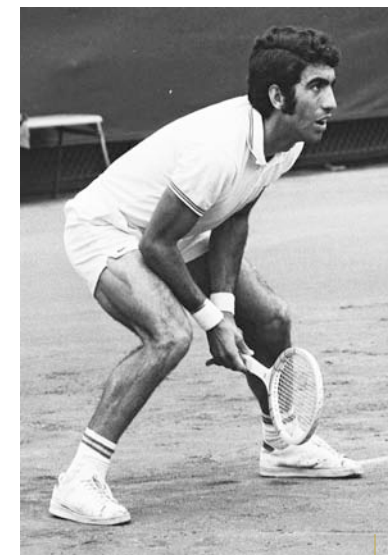
Mimochodem – na zmíněné exhibiční utkání proti Australanům má vzpomínky i JAN KODEŠ, další z klubových legend. Na dvorci tehdy nechyběl, ovšem v roli sběrače. Až o pár let později si vychutnával ovace jako hráč. Třeba když v daviscupovém utkání proti Španělsku udolal na štvanickém centrkurtu Orantese i Gisberta, nebo když v roce 1972 ve čtvrtfinále Evropského pásma proti Švédům porazil s rutinou zkušeného válečníka mladičkého Björna Borgia.

„Hrál jsem s ním o pár dnů dřív v Madridu a porazil ho, věděl jsem, co mě čeká. Borg byl první, kdo přišel s lifty a držel míč ve hře. V Praze hrál teprve svůj druhý zápas v Davis Cupu, ale předtím porazil vynikajícího Novozélandana Paruna. Vyhrál jsem 3:0 na sety, ale měl jsem s ním velkou

práci,“ říká Kodeš a pak se usměje: „Kdykoli si na náš zápas se Švédy vzpomenu, vybaví se mi poplach, který vznikl kvůli tomu, že přijede Borg a že dámské šatny, které měl mít k dispozici soupeř, jsou téměř v havarijním stavu. Okamžitě se začalo s rekonstrukcí. Sprchy, obklady, to všechno se předělávalo. Z toho je vidět, v jakém stavu byla stará Štvanice už na začátku sedmdesátých let.“

Stojí za zmínku, že Borgia porazil ve zmiňovaném utkání i FRANTIŠEK PÁLA, hráč konkurenčního LTC. „Myslím, že jsme s Honzou zůstali jediní, kteří ho porazili v Davis Cupu,“ usmívá se a připojuje vzpomínku na štvanickou bitvu s vítězem US Open 1975 Manuelem Orantesem v jedenasedmdesátém v utkání finále Evropského pásma.

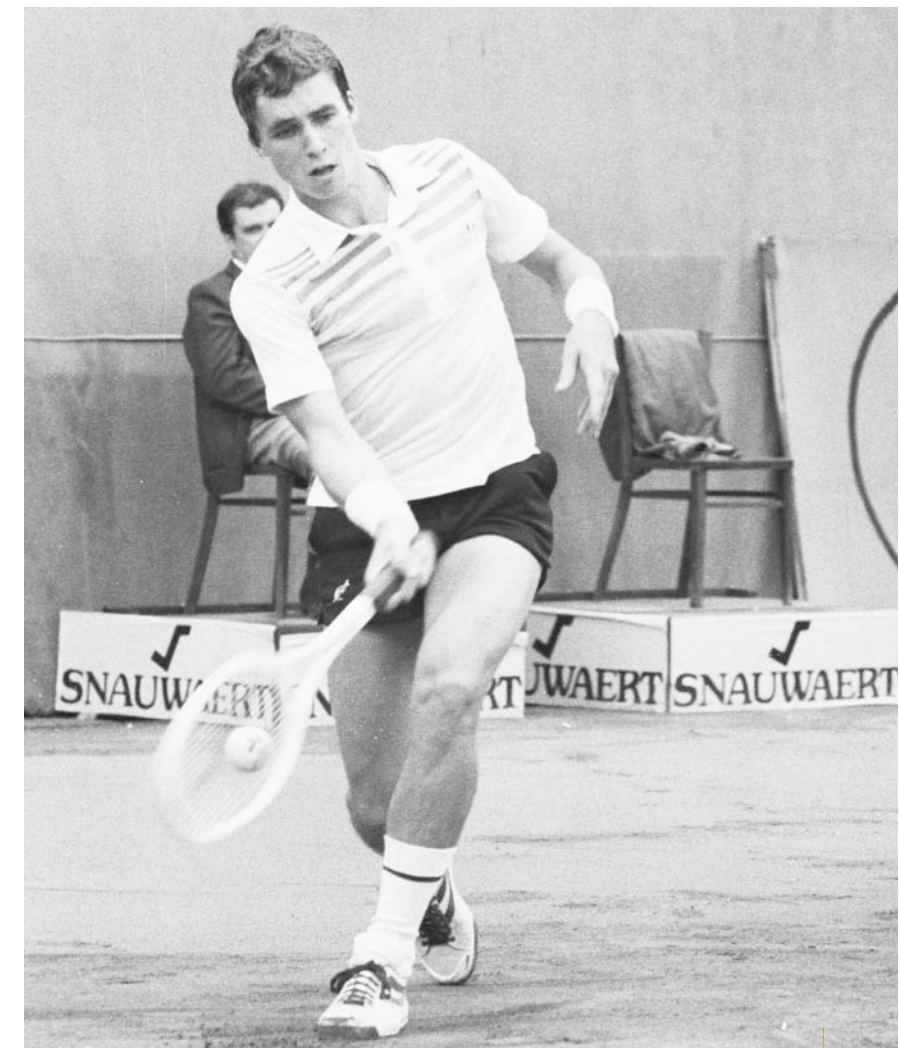
„Byla úžasná atmosféra, jako ostatně pokaždé, totálně vyprodáno.

Manuel Orantes na Kodeše na Štvanici nestačil (1971)

Pavel Korda a Roy Emerson (1959)

Ivan Lendl při utkání Davisova poháru

René Lacoste

Henri Cochet

Fred Perry

Donald Budge

Rod Laver

Lewis Hoad

Jaroslav Drobný

Tony Roche

Neale Fraser

Jean Borotra

Fred Stolle

Jack Crawford

József Asbóth

Frank Parker

Budge Patty

Yvon Petra

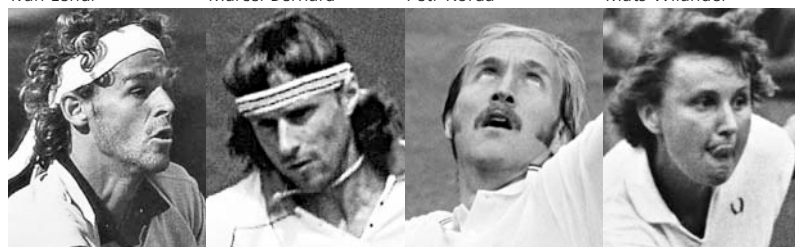

Ivan Lendl

Marcel Bernard

Petr Korda

Mats Wilander

Gustavo Kuerten

Björn Borg

Stan Smith

Věra Pužejová

Hana Mandlíková

Jana Novotná

Ch. Evertová-Lloydová

Martina Navrátilová

Měl jsem set a brejk, ale když jsem ho měl potvrdit a při podání měl gamebol, zahlásil mi náš lajnový rozhodčí chybu nohou," usmívá se trpce. „Ve čtyřech setech jsem prohrál, ale Orantesovi jsem porážku oplatil už za rok v Barceloně, kdy byl na žebříčku Grand Prix světovou jedničkou. Ale hlavně – Španěly jsme nakonec na Štvanici udolali. Kodeš udělal dva body a já porazil v neděli po životním výkonu Gisberta 6:0, 6:1, 6:1," vzpomíná Pála a přidává zajímavost. „Proti Španělům to byl jeden ze zápasů, kdy Honza Kodeš utíkal ze Štvanice trénovat na Spartu. Jedině tam měl klid. I na tréninky totiž chodilo patnáct set diváků a zkrátka nebylo možné si jen tak pinknout, což on chtěl. Lidi chtěli vidět sety, a taky nás k tomu většinou vyhecovali.“

Pro přesnost: dva roky poté, co Borga porazili Kodeš s Pálou, ho v Bastadu udolal ještě Orantes. To však byla poslední Švédova singlová prohra v Davisově poháru. V roce 1980 se loučil s nevídaným skóre ve dvouhře 37:3!

Jeden ze životních zápasů sehrál na starém centru také JIŘÍ HŘEBEC, tehdy ještě hráč Rudé hvězdy; na Štvanici přestoupil až o dva roky později. Stalo se v roce 1975, kdy přijeli do Prahy k semifinále Davisova poháru Australané s hvězdami Rochem a Alexanderem pod vedením kapitána Neala Frasiera. Jeho slova z tiskovky, která přinesl před úvodními dvouhrami tisk, Hřebce nadzvedla a možná dokonce rozhodla o výsledku. „První den máme dobré šance. Alexander může Kodeše překvapit, Roche Hřebce porazí určitě,“ prohlásil ve čtvrtek Fraser.

Zápas proti Austrálii byl největším, jaký do té doby Československo vidělo. Prvně v historii se hrálo o postup do finále, navíc přijel takový soupeř! Vojáci navýšili kapacitu centru mobilními tribunami a do hlediště se vešlo šest tisíc diváků, přesto bylo bleskově vyprodáno. Hřebec šel na kurt poté, co Kodeš udolal Alexandra, ale brzy to vypadalo na remízový pátek: Roche vyhrál úvodní dva sety 6:3 a 6:4. „Byl jsem strašně nervozní a podle toho vypadala moje hra,“ loví v paměti Hřebec, jemuž nepříjemňovala život větrná smršť nad Prahou; do oka zraněného při nedávné autonehodě mu hnala prach. „Jenomže pak si začal Roche myslet, že už to má v kapsičce. Udělal pár chyb a já začal zápas otáčet. Jak lidi začali šílet, to si pamatuju, jako by to bylo včera,“ usmívá se Hřebec. „Roche začal

Kvalita prověřená časem

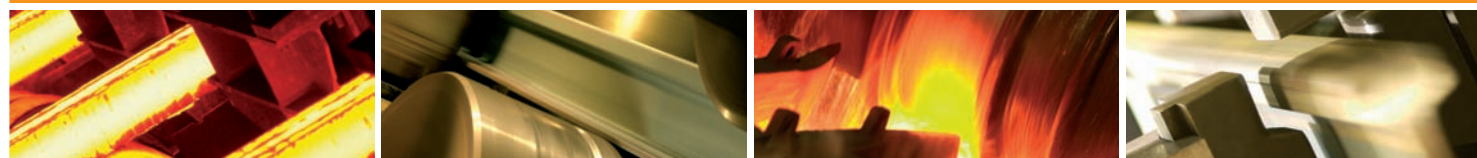
► KONTISLITKY :: BLOKY :: BRAMY :: SOCHORY :: KOLEJNICE

:: DROBNÉ KOLEJIVO :: ÚHELNÍKY ROVNORAMENNÉ

:: KRUHOVÁ, ČTVERCOVÁ A ŠESTIHRANNÁ OCEL

:: TYČE TAŽENÉ A LOUPANÉ :: PLOCHÁ A ŠIROKÁ OCEL

:: VÁLCOVANÝ DRÁT :: BETONÁŘSKÁ OCEL

TŘINECKÉ ŽELEZÁRNY

MORAVIA STEEL

TŘINECKÉ ŽELEZÁRNY, a.s., Třinec-Staré Město, Průmyslová 1000,
739 70 Třinec, tel.: +420-558-531 111, fax: +420-558-331 831, www.trz.cz
MORAVIA STEEL a.s., Třinec-Staré Město, Průmyslová 1000, 739 70 Třinec,
tel.: +420-558-537 301, +420-558-535 865, fax: +420-558-324 355,
www.moravia-steel.cz

Goran Ivanišević

Martina Hingisová

Marat Safin

Nicola Pietrangeli

Artur Larsen

Jevgenij Kafelnikov

Gottfried von Cramm

Guillermo Vilas

Stefan Edberg

Steffi Grafová

Thomas Muster

Manuel Santana

Andrés Gimeno

Manuel Orantes

Sergi Bruguera

Pat Cash

Richard Krajicek

Marcelo Rios

Miloslav Mečíř

A. Sanchezová-Vicariová

Petra Kvitová

Gabriela Sabatiniová

Viktoria Azarenková

Marion Bartoliová

Dinara Safinová

Francesca Schiavoneová

Mary Pierceová

Samantha Stosurová

najednou zůstávat vzadu, a to neměl. Zezadu nevyhrál vůbec nic.“

Z lavičky hnal Hřebce za vítězstvím i Jan Kodeš. „Křičel na mě, jak mám hrát, a já byl jako v transu. Nevnímal jsem vůbec nic, jen jsem lítal po kurtu jako zběsilý. Úplně jsem ho válcoval.“

Přes zápletku, kterou bylo přerušení zápasu pro tmou na začátku páté sady za stavu 1:0, Hřebec zápas definitivně otočil. Rozhodující set vyhrál 6:3, a když Kodeš v neděli Roche také udolal, postupovali Čechoslováci do finále Davisova poháru.

»Nejmladší« vzpomínku na bitvu s grandslamovým šampionem a světovou jedničkou v jedné osobě má MILAN ŠREJBER. Trpkou. Se Švédem Edbergem sehrál v říjnu 1986 na tehdy zbrusu novém centrkurtu pětisetový maratón, který ale ztratil poměrem 5:7 v rozhodující sadě (6:3, 4:6, 3:6, 6:4, 5:7).

„Byl jsem smutnej, že jsem prohrál, samozřejmě,“ říká. „Vzpomínám si na neskutečnou příhodu z toho zápasu: Edberg udělal za stavu 3:3 a 0:15 v pátém setu dvojchybu, ale švédský kapitán protestoval a hlavní rozhodčí požádal lajnového, aby ukázal otisk míče. A ten šel a ukázal stopu v úplně jiném poli o čtyři metry dál, jako kdyby spal. Následovalo deset minut smíchu z tribun, po něm dva nové míče pro Edberga a – eso... Víím, že jsem ještě vedl 5:4 a 30:15 při jeho podání a z returnu zahrál prohoz těsně do autu...“

Co ovšem Šrejbra dodnes dopaluje, to je tehdejší bombírovaný centrkurt. Každá polovina dvorce totiž směrem k síti mírně stoupala, takže hráči měli de facto vyšší síť. „Byli jsme z toho s Edbergem oba zoufalí, on zahrál snad devatenáct dvojchyb. Ale nejvic to odnesl Miloš Mečíř. Hrál úplně »placaté« údery a všechny jeho balony končily metr v autu. Proto prohrál s Carlssonem, kterého předtím porazil v Monte Carlu, ale jehož liftům centr dokonale vyhovoval; Švédovi bylo úplně jedno, jestli hraje osmdesát centimetrů nad síť nebo jen pětadesát. Moje bilance na Štvanici je bohužel tristní: všechny tři zápasy, s Edbergem, Pernforsem i Kordou – to bylo při turnaji Čedok Open – jsem prohrál...“

Na malých snímcích si můžete prohlédnout všechny legendy, které se na Štvanici za uplynulých sto let představily. I to dělá z pražského ostrova Mekku českého tenisu.

THE MOST
IMPORTANT
SHOT IS THE
NEXT
ONE

Tecnifibre®
Discover the On The Road program at :
TECNIFIBRE.COM/ONTHEROAD

**ON
THE
ROAD**
TO THE ATP WORLD TOUR

Tecnifibre se stal oficiálním partnerem ATP 2013 - 2017
Od 1. 1. 2013 české stránky Tecnifibre na nové adrese
www.tfcz.cz

Ti, kteří šířili slávu

Slávu I. ČLTK šířila za uplynulých 120 let plejáda skvělých hráčů. Jména některých z nich bohužel téměř upadla v zapomnění. Výhradně pamětníkům a znalcům tenisu něco řeknou jména jako Zdeněk Žemla, Vojtěch Vodička, Milan Matouš, Josef Síba, Miloš Šolc, Bohuslav Hykš, Jaromír Bečka, Helena Štraubeová, Olga Mišková, Jitka Illnerová-Volavková, Milan Nečas, Jana Pikorová, Pavel Hučka, Pavel Vojtišek, Kateřina Böhmová-Skronská, Martin Střelba, Andrea Strnadová... To proto, že stáli ve stínu jasnějších hvězdíček a hvězd. Krátké »vizitky« nejlepších hráčů v historii I. ČLTK najdete na následujících stránkách.

Ladislav Žemla (1887 – 1955)

Jeden z nejúspěšnějších tenistů své doby, jeho kariéra trvala dlouhých pětadvacet let. Ve studentských letech hrál kvůli tehdejším společenským poměrům pod pseudonymem Rázný. Byl osminásobným mistrem zemí Koruny české ve dvouhře a jedenáctinásobným ve čtyřhře. V letech 1921 – 1927 reprezentoval v Davisově poháru. Už v roce 1906 získal bronzovou medaili ve čtyřhře na OH v Aténách, o šest let později byl čtvrtý ve dvouhře na OH ve Stockholmu a získal zvláštní cenu za nejdokonalější styl. V roce 1920 vybojoval se Skrbkovou bronz v mixu na OH v Antverpách. Později byl místopředsedou svazu i I. ČLTK.

Jan Koželuh (1904 – 1973)

Nejmladší z devíti dětí Marie a Josefa Koželuových, bratr slavného Karla, profesionálního mistra světa. Proslul elegantním stylem, o kterém Francouz Cochet řekl, že jím předběhl dobu o dvacet let. Byl čtyřnásobným domácím mistrem ve dvouhře i v deblu, odehrál 46 zápasů v Davisově poháru. V letech 1926 a 1927 se probojoval do čtvrtfinále Wimbledonu, prohrál s Borotrou a Lacostem. Ladislav Žemla o něm v ročence Tennis Golf Revue 1928 napsal: *Jenda je postavy malé a hubený a tyto vlastnosti určují také způsob jeho hry, jejímiž hlavními složkami jsou pružnost a velká pohyblivost. Half-volley hraje přímo virtuózně. U nás je nejlepším hráčem a znalci tenisu jej již dnes řadí mezi 10 nejlepších hráčů světa, i když své nejvýše dosažitelné formy ještě nedosáhl.* Jan Koželuh je na snímku z roku 1926 vlevo, vpravo René Lacoste.

Ladislav Hecht (1909 – 2004)

Slovák ze Žiliny židovského původu tenisově vyrostl v I. ČLTK, kam přišel po vítězství na Pardubické juniorce, a v roce 1941 byl zařazen do nejlepší světové desítky! Před II. světovou válkou reprezentoval v Davisově poháru, v němž odehrál celkem 37 zápasů; hrál i ve finále proti Anglii v roce 1931, ve kterém ČSR prohrála, Hecht však porazil legendárního Austina. V roce 1932 vyhrál první makabiádu v Tel Avivu a o pět let později se spolu s Menzelem probojoval do semifinále čtyřhry ve Wimbledonu. V roce 1938 odjel do USA, kde za války pracoval v továrně na munici. V roce 2007 byl přijat do Síně slávy slovenského tenisu.

Jaroslav Drobný (1921 – 2001)

Vyrostl na Štvanici, kde jeho tatínek Julius správcovoal, a po druhé světové válce patřil k nejlepším hráčům světa. V letech 1951 a 1952 zvítězil na Roland Garros, kde byl předtím třikrát ve finále, v roce 1954 zvítězil po dvou finálových úcastech také ve Wimbledonu. Úspěšně reprezentoval v Davisově poháru. Při silné krátkozrakosti hrál v brýlích, které si při každém střídání pečlivě čistil. Prosazoval se útočným tenisem, měl vynikající levácké podání. V roce 1949 emigroval a Wimbledon vyhrál jako občan Egypta. Žil v Londýně, v roce 1959 získal britské občanství. Byl také vynikajícím hokejistou, je mistrem světa z roku 1947 a stříbrným z olympiády 1948. V roce 1983 byl uveden do Mezinárodní tenisové síně slávy.

Ján Krajčík (1924)

Stejně jako Hecht rodák ze Žiliny. Těsně po II. světové válce přišel spolu s dalším mladým Slovákem Mečiarem do Prahy a během pár měsíců se uchytil v I. ČLTK. Přestože velmi dobře ovládal volej i směr, což mu pomohlo k výborným výsledkům ve čtyřhře, v singlu se prosazoval spíše obranářským stylem a přesnou hrou od základní čáry. I v moderní době hrával v dlouhých kalhotách. V roce 1957 reprezentoval v Davisově poháru, s Javorským se stal pětkrát mistrem ČSR ve čtyřhře. Téměř patnáct let byl nejlepším Slovákem, v letech 1951 – 59 byl druhým nebo třetím hráčem čs. žebříčku. Po ukončení kariéry se věnoval trenérské činnosti, mj. byl koučem sourozenců Kodešových.

Věra Suková-Pužejová (1931 – 1982)

Jedenáctinásobná domácí mistryně ve dvouhře se prosazovala technickým tenisem a vynikajícím bekendem, nadto měla fyzické předpoklady a srdce bojovnice. S tenisem přitom začala teprve v patnácti letech, předtím hrála basketbal. Největšího úspěchu dosáhla postupem do finále Wimbledonu v roce 1962; cestou do finále porazila i obhájkyni titulu Mortimerovou a dvojnásobnou šampionku Buenovou. Ve světovém žebříčku byla nejvýš zařazena na 5. příčku. Spolu s Javorským vyhrála v roce 1957 smíšenou čtyřhru na Roland Garros. Po ukončení kariéry pracovala jako trenérka a k tenisu přivedla i obě děti, dceru Helenu a syna Cyrila.

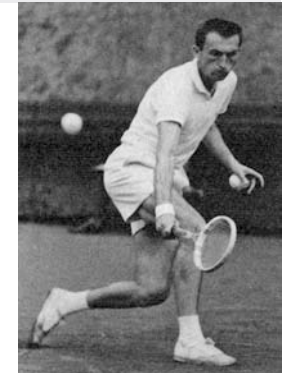
Jiří Javorský (1932 – 2002)

Od patnácti let, kdy přišel do I. ČLTK z vinohradského Rapidu, strávil s výjimkou vojákování v ÚDA celou kariéru na Štvanici. Vynikal už od juniorských let, v 16 a v 17 letech vyhrál Pardubickou juniorku. Devětkrát se stal mistrem republiky ve dvouhře a jedenáctkrát v deblu, třináct let byl domácí jedničkou. Odehrál 56 zápasů v Davisově poháru, 33 vítězně. Měl vynikající techniku, skvěle ovládal kraťas i lob a vynikal ve hře u sítě; i díky tomu měl výborné výsledky v deblu a se Sukovou-Pužejovou vyhrál mix na Roland Garros (1957). K větším úspěchům mu chyběla jen větší razance úderů a lepší životospráva; k jeho životu patřila i cigareta a pivo. V roce 1977 emigroval do Německa, odkud se vrátil až po sametové revoluci.

Pavel Korda (1935)

Tatínek z něj chtěl mít fotbalistu, a tak hrál do dorostu za Slavii, ale nakonec vyhrál tenis, který ho naučila maminka. Původem je z Pardubic, celou kariéru však strávil v I. ČLTK. Od roku 1960 byl českou dvojkou za Javorským, sehrál 10 zápasů v Davisově poháru. Největšího úspěchu dosáhl vítězstvím na Mezinárodním mistrovství Rakouska v Linci v roce 1959, kde porazil Javorského, Hubera, Pattyho a Candyho. Po ukončení kariéry byl trenérem Kodeše a Maršíkové, ústředním trenérem tenisového svazu a trenérem daviscupového týmu. Byl i u vítězství v roce 1980 nad Itálií.

Vlasta Vopičková-Kodešová (1944)

O dva roky starší sestra Jana Kodeše, spolu s Marií Pinterovou-Neumannovou nejlepší čs. tenistka přelomu 60. a 70. let. Dorostenecká mistryně Československa a dvojnásobná mezinárodní mistryně ve dvouhře dosáhla největších úspěchů postupem do čtvrtfinále Roland Garros v letech 1968 a 1970. Její silnou zbraní byly agresivní údery od základní čáry, kterými dokázala soupeřky zatlačit do defenzivy. V letech 1968-69 byla 6. nejlepší Evropankou.

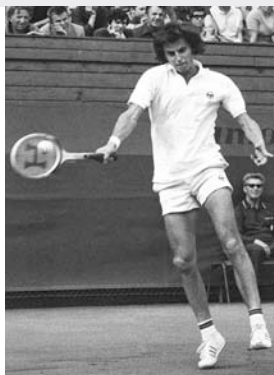
Marie Pinterová-Neumannová (1946)

Další tenistka širší světové špičky, která dokázala porazit několik předních hráček, mj. Kingovou, Casalovou a Jaušovecovou. V roce 1971 se stala mezinárodní mistrní Československa ve dvouhře, o tři roky později se probojovala do čtvrtfinále Roland Garros, vyhrála mezinárodní turnaje v Jackssnovillu a v Káhiře a mezinárodní mistrovství Japonska. Prováděla se do zahraničí.

Jan Kodeš (1946)

Wimbledonský vítěz z roku 1973 a dvojnásobný šampion z Roland Garros (1970 a 1971) je spolu s Drobným a Lendlem nejúspěšnějším českým tenistou 2. poloviny minulého století. Jako junior byl dvakrát pilířem vítězného družstva pro Galeův pohár. Vyhrál plejádu turnajů Grand Prix, dvakrát hrál finále US Open, pětkrát závěrečné Masters. V roce 1980 byl členem vítězného daviscupového týmu, který v pražském finále porazil 4:1 Itálii. Hrál celodvorcový tenis a vynikal bojovností a schopností koncentrace; díky velmi dobré hře u sítě byl úspěšný i v deblu. Od roku 1982 působil jako nehrající kapitán daviscupového týmu, později byl ředitelem pražského turnaje ATP Tour a prezidentem I. ČLTk a Českého tenisového svazu. V roce 1990 byl uveden do Mezinárodní tenisové síně slávy.

Jiří Hřebec (1950)

Velký talent, jeden z nejrychlejších hráčů své doby s velmi dobrým podáním a vyrovnanými údery. Větší část kariéry strávil v někdejší Rudé hvězdě, její závěr v I. ČLTk. Byl členem vítězného týmu pro Galeův pohár a experti mu předpovídali velkou budoucnost, zvláště poté, co ve 22 letech zazářil v Austrálii: porazil tam domácí modlu Newcomba a vzápětí vyhrál turnaj v Adelaide. Jeho kariéru přibrzdila vážná autonehoda v roce 1975. Už o rok dřív byl 25. hráčem světa. Dokázal porazit všechny tenisty Top 10 včetně Connorse, Vilase či Nastaseho. Vyhrál tři turnaje Grand Prix. V roce 1981 emigroval do Německa, odkud se po 15 letech vrátil. Působí jako trenér I. ČLTk.

Iva Šimůnková-Budařová (1960)

Levačka původem z Duchcova se stala domácí přebornicí dorostu i dospělých a prodrala se až na 24. příčku světového žebříčku. Téměř celou kariéru strávila ve Slavii, do I. ČLTk přestoupila v roce 1986 a členkou klubu je dodnes. Dvakrát byla v sestavě vítězného týmu pro Pohár federace (1983 a 1984), největším individuálním úspěchem bylo finále Swiss Open v Luganu. Vyhrála čtyři turnaje WTA v deblu, 13x hrála hlavní soutěž French Open. V kariéře dokázala porazit řadu hráček z Top 10, mj. Kingovou, Shriverovou, Durieovou, Temešvářovou nebo Katerinu Malejevovou.

PROMINECON

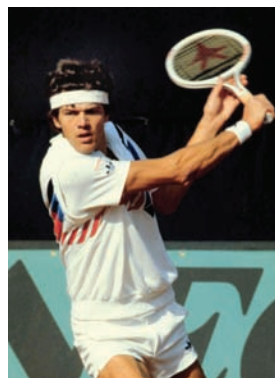
Jsme spolehlivým partnerem na povrchu i v podzemí

- výstavba a rekonstrukce metra
- velkoprostorová podzemní díla
- kolektory
- energetické tunely

- hloubené stavební jámy a šachty
- ražené kanalizace
- technologie stříkaných betonů
- sanace a rekonstrukce podzemních děl

PROMINECON CZ a.s. | Revoluční 25/767, 110 00 Praha 1 | tel: (+420) 221 864 101
fax: (+420) 221 864 113 | e-mail: prominecon@prominecon.cz | www.prominecon.cz

Milan Šrejber (1963)

Především díky dělovému podání a sázce na útok se v roce 1986 pod trenérským vedením Vladislava Šavrdy probojoval až na 23. příčku světového žebříčku. Dokázal vyhrát turnaj ATP v Rye Brook a porazil hráče jako Connors, Noah, Becker, Ivanišević, Wilander nebo Mečíř. Tajemství jeho podání bylo v enormním švihy a výšce 204 cm; jeho nejoblíbenějším povrchem byl supreme, gumový koberec, na kterém míč nízko odskakoval. Díky výbornému podání a rozsahu na síti byl i výborným deblistou, s Mečířem získal bronz ve čtyřhře na OH 1988 v Soulu. V Davisově poháru porazil mj. Wilandera, Hlaska či Rosseta. Na grandslamech bylo jeho maximem čtvrtfinále US Open (1986).

Daniel Vacek (1971)

Bývalý daviscupový reprezentant s vynikajícím podáním a dobrou útočnou hrou, díky které se prosadil až na 26. místo světového žebříčku ATP. Ve dvouhře nezískal ani jediný turnajový titul, stejně jako Damm prohrál všech pět finálových utkání. Na grandslamech se probojoval nejdál do 4. kola, a to třikrát (Wimbledon a dvakrát US Open). Získal však tři tituly v deblu, všechny po boku Rusa Kafelnikova, bývalé světové jedničky; dvakrát triumfovali na French Open (1996 a 1997) a jednou na US Open (1997). Krom toho získal dalších 22 turnajových titulů ve čtyřhře. V I. ČLTK působil krátce, byl však u ligového titulu v roce 1990.

Martin Damm (1972)

Hráč s velmi dlouhou profesionální kariérou (1990 – 2010), kterou dokázal završit grandslamovým triumfem ve čtyřhře (2006, s Indem Paesem). Pestrou hrou se nejprve prosazoval ve dvouhře, zvláště na rychlejších površích. Nejvýš se probojoval na 42. místo světového žebříčku, pětikrát hrál finále turnaje ATP Tour, na grandslamech dosáhl největšího úspěchu postupem do 4. kola Australian Open. Později byl velmi úspěšným deblistou, získal celkem 40 turnajových titulů s 21 různými partnery. Po ukončení kariéry se vydal na trenérskou dráhu.

Iveta Benešová (1983)

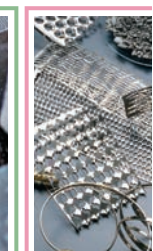
Hráčka s šikovnou levačkou, jejíž kariéru zabrzdlilo v závěru zranění ramene (2012). Vítězka dvou turnajů WTA Tour (Acapulco, Fes) se v roce 2009 prosadila až na 29. místo v žebříčku WTA. Reprezentovala ve Fed Cupu a měla podíl na titulu v roce 2011. Je výbornou deblistkou; získala 14 titulů ve čtyřhře a v roce 2011 triumfovala ve Wimbledonu po boku nynějšího manžela Jürgen Melzera ve smíšené čtyřhře.

Lucie Hradecká (1985)

Velmi dobře fyzicky disponovaná hráčka s neortodoxním stylem oboustranných úderů je členkou I. ČLTK od 16 let. Ve dvouhře se zatím nejvýš probojovala v roce 2011 – na 41. místo; jejím největším úspěchem je finále turnaje WTA Tour v Madridu 2012 (S. Williams). Velké úspěchy sbírá ve čtyřhře po boku Andrey Hlaváčkové: vyhrály spolu Roland Garros 2011 a o rok později se probojovaly do finále Wimbledonu, olympijského turnaje v All England Clubu i do finále US Open. Dvakrát byla členkou vítězného týmu pro Fed Cup (2011 a 2012), poprvé získala po boku Peschkeové rozhodující bod ve čtyřhře.

Ekologické ZPRACOVÁNÍ VÝROBA A RECYKLACE DRAHÝCH A NEŽELEZNÝCH KOVŮ

SAFINA, a.s. již od roku 2002 ve spolupráci s Chemoprojektem, a.s. a International Lawn Tennis Club of the Czech Republic podporuje činnosti a projekty **Nadačního fondu dětského a juniorského tenisu**

Hlavní cíle nadačního fondu jsou:

- rozvoj a podpora dětského a juniorského tenisu
- rozšiřování tenisové členské základny
- podpora mládežnického tenisu na výkonnostní a vrcholové sportovní úrovni

Vybrané podporované projekty nadačního fondu:

- tradiční mezinárodní turnaj ITF – SAFINA CUP pořádaný na dvorcích I.ČLTK Praha
- turnaje SAFINA MINI CUP pro kategorie dětí
- tenisové akademie
 - I. stupeň – spolupráce se ZŠ Hostýnská – vyhledávání talentů a všeobecná příprava
 - Travelling team vrcholových hráčů juniorské kategorie

Podporujeme juniorský tenis

SAFINA, a.s.

Vídeňská 104, Vestec, 252 42 Jesenice
Tel: +420 241 024 111, Fax: +420 241 024 292
e-mail: info@safina.cz, www.safina.cz

Karel Čefelín v současné skromné klubovně LTC

Rivalita, ale přátelská

Karel Čefelín vzpomíná na soupeření »svého« LTC s I. ČLTK

Do Prahy přišel v roce 1941 jako šestnáctiletý gymnazista z Náchoda a jeho »krajan« Josef Caska ho přivedl na Letnou do LTC. Slavný klub se pak stal osudem KARLA ČEFELÍNA (88). Ač srdcem lyžař, vášnivý fotbalista Čechie Smíchov a za zeleným stolem parťák Andreadise a spol., život strávil převážně s tenisem na Letné. Dokonce v roli předsedy LTC, to v letech 1970 – 76. „Tenis jsem přitom hrál jenom proto, že v létě nebyl sních,“ usmívá se nositel medaile Karla Koželuha za zásluhy o český tenis, který stál a pořád stojí na »druhém břehu«, v klubu odvěkého rivala I. ČLTK.

Jaká to byla rivalita v oněch letech, kam sahá vaše paměť?
„Velká, ale přátelská. Mám pocit, že v současnosti je soupeření mezi některými kluby zbytečně vyhrocené. Hráči i funkcionáři z LTC i ze Štvanice – aspoň pokud vím – spolu vždycky vycházeli velmi dobře. Na dvorci soupeři, po zápase kamarádi.“

Nebyly spory ani o to, kde se bude hrát prestižní zápas Davisova poháru? Vždyť LTC měl první centrkurt v Praze!

„Nejen centrkurt, i klubovnu měl o tři roky dřív než Štvanice, byla postavena už v roce 1926. Ale o žádných sporech nevím. Důležitější zápasy se hrávaly na Štvanici, protože štvanický centr měl větší kapacitu. Nadto tehdy

existovala tzv. stadionová komise, která zápasy rozdělovala. A po válce to bylo jednoduché: LTC o centrkurt přišel, místo něj se postavily tři nové dvorce, protože stávající nestačily.“

A který klub měl výstavnější klubovnu?

„Bezpochyby LTC. Byla postavena podle návrhu renomovaného architekta Bohumíra Kozáka a byla hodně velkorysá. V hale, kde se za války veřejně (!) poslouchal Londýn, mramorová podlaha, v restauraci místa pro padesát hostů, v patře zasedací síň pro sto lidí, výborovna, luxusní šatny se skříňkami... Zázemí LTC bylo zkrátka na nejvyšší evropské úrovni. Na Štvanici restaurace chyběla, nahrazovala ji kuchyňka paní Drobné.“ (usmívá se)

Jistě máte nějakou osobní vzpomínku na Štvanici.

„A ne jednu. Povím vám dvě daviscupové. Při zápase s Francií, bylo to myslím v roce 1947, jsem písal čtyřhru na servis lajně (tehdy nebyli oficiální rozhodčí a u nás se na umpiru střídali Jára Bečka a Jarda Rychetský) a hned za mnou seděl v lóži Honza Masaryk, ministr zahraničí. Na kurtu Drobny s Černíkem proti Petrovi a Borotrovi. Petra při jedné výměně u sítě zasmečoval, Drobny kontroval zezadu také smečí a Borotru trefil přímo do čela. Ten se okamžitě složil a na okamžik ztratil vědomí. V tu chvíli se kolem mě mihnul Masaryk a hnal se ho křísit. Na tu chvíli nikdy nezapomenu. A pak jsem zažil zajímavé věci před a při daviscupovém zápase Drobného s Bergelinem v roce 1948. Den před zápasem přišli za Drobným novináři a jeden se zeptal, jak se Jarda cítí na zápas proti nejlepšímu hráči Evropy. Drobny začal vzápětí doslova zuřit. Křičel: Nejlepší hráč Evropy jsem já, ne nějaký Bergelin! A zítra uvidíte, co s ním provedu! Ten zápas jsem soudcoval; Drobny dal Bergelinovi v první sadě kanára a vyhrál 3:0. Ve stejném roce jsem na něj udělal game při mistrovství Prahy, takže si to obzvlášť považuji.“ (s úsměvem)

I. ČLTK letos slaví 120. narozeniny – co byste mu popřál do dalších let druhé stovky?

„Aby byli na Štvanici stejně úspěšní jako v minulosti. Je to jediný klub, který může ohrozit současnou hegemonii Moraváků; dřív byl silný Přerov, teď Prostějov. A držím jim palce i v tom, aby nikdy nedopadli tak jako LTC, který se marně domáhá toho, aby mohl nadále existovat ve svém areálu.“

Vlevo Bergelin, vpravo Drobny aneb krátce před utkáním, v němž Drobny zvítězil 3:0

INKarta

Jezděte vlakem výhodněji

Vítězný míček pro cestování vlakem

Vyberte si svou nejvhodnější slevu
25 % , 50 % nebo 100 %!

S In Kartou ušetříte na jízdném a získáte další výhody!

Více na www.cd.cz/inkarta

České dráhy, Váš osobní dopravce

www.cd.cz 840 112 113

